ELIZABETH McINTHYRE

Năbădăile dragostei

Traducerea şi adaptarea în limba română

de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Eden îşi termină toaleta si trecu din baie în salon, cu intenţia de a-i ura noapte bună fratelui ei vitreg. Expresia lui tulburată, însă, o opri în loc.

- Nu mai fi aşa de îngrijorat, iubitule, îi spuse ea repede şi, hotărându-se să mai amâne culcarea, se aşeză pe scaunul din faţa lui - un scaun din categoria „care cunoscuse vremuri mai bune“. Camilla trebuie să-i fi spus totul ocrotitorului ei legal şi nimeni, nici chiar Sterne Parnell, n-ar putea avea vreo obiecţie faţă de tine.

- Asta-mi spun şi eu tot timpul, replică Thomas, reuşind să zâmbească. Numai că nu pot scăpa de sentimentul că ar fi trebuit să fiu alături de Camilla când i-a spus că în cele şase săptămâni cât a lipsit el noi ne-am cunoscut, ne-am îndrăgostit şi am hotărât să ne căsătorim.

- Dar credeam că tu ai sugerat ca, întrucât tutorele Camillei e nu numai frânt de oboseală după drum, ci si afectat de decalajul orar, în seara asta să-l lăsaţi să se odihnească, în loc de a se întreţine cu peţitorul pupilei lui, nu?

- Intr-adevăr, dădu din cap Thomas. Insă

numai după ce Camilla s-a opus primei mele propuneri - si anume, de a solicita o întrevedere cu el mâine, pentru a-i cere atunci permisiunea de a o lua în căsătorie.

- Camilla nu mai avea răbdare să aştepte până mâine pentru a-i da vestea cea bună? îl tachină Eden.

Thomas fu nevoit să zâmbească.

- Cam aşa ceva, confirmă el. Şi a trebuit să consimt.

Clătină din cap, ca şi cum nu şi-ar fi amintit că
fusese de acord ca iubita sa să vorbească şi din partea lui cu Sterne Parnell, după care îşi avertiză sora:

- Aşteaptă numai până ţi se va întâmpla şi ţie, Eden Glendening-Smith. Te crezi cea mai raţională şi întreagă la minte persoană din lume. Şi deodată, hocus-pocus, Cupidon trage o săgeată şi, înnebunită de dragoste, descoperi că ţi-ai pierdut complet uzul raţiunii.

- Pare un fenomen de care m-aş lipsi cu plăcere, comentă amuzată Eden.

Observând că Thomas părea mai înveselit, se ridică de pe scaun, pentru a-l săruta uşor pe obraz.

- Până mâine nu mai e mult, îi spuse ea. Noapte bună, iubitule.

Şi, zâmbind, se duse la culcare.

Peste zece minute, însă, nu mai avea nici un motiv de a zâmbi. Tocmai îşi peria părul drept, blond-albi- cios, când începu s-o cotropească tristul trecut. De la primul ei gând - ce bine era că Thomas urma să fie fericit, după perioada îngrozitoare prin care trecuse - ajunsese la amintiri. Amintiri despre ororile suferite de amândoi.

Eden nu-şi mai ţinea minte mama, care murise când ea abia învăţa să umble. Primii ei zece ani îi conturaseră în minte impresia că viaţa era o situaţie destul de sobră, lipsită de distracţii şi bucurii. Apoi, tatăl ei se căsătorise cu inimoasa Ruth Morrisey. Ruth şi fiul ei în vârstă de doisprezece ani se mutaseră la Conac şi, dintr-o dată, tatăl lui Eden, un om care rareori era văzut zâmbind, începuse să râdă aproape tot timpul.

îşi amintea cât de repede se ataşase de Ruth. Cu privire la fiul acesteia, însă, nu fusese la fel de sigură. Dar descoperise curând că fratele ei vitreg nu era la fel ca fraţii colegelor de şcoală. Dacă, din ce spuneau fetele, aceştia le trăgeau de păr, le puneau să-i servească precum nişte slujnice şi, în general, se com-

portau îngrozitor cu ele, fratele ei vitreg era cu totul diferit. Thomas, constatase ea, era un

băiat blând şi iubitor.

Şi rămăsese la fel de blând şi iubitor doisprezece ani în şir, timp în care se apropiaseră enorm. Erau uniţi ca doi fraţi de sânge când, cu opt luni în urmă, îi lovise tragedia.

Eden retrăia momentul de anul trecut când mama ei vitregă, aşa cum i se întâmpla în fiecare toamnă, s-a îmbolnăvit iar de bronşită. In acea lună octombrie, tatăl ei s-a hotărât să ia măsuri.

- Ne mutăm într-o zonă cu climă mai caldă, şi-a anunţat el cei doi copii.

- Ne... murmură Eden, care-şi revenise prima. Ne ducem în străinătate!

- Am spus-o în fiecare an, când Ruth începea să se simtă rău. Criza de-acum pare cea mai gravă - şi iarna abia urmează! Vreţi să veniţi şi voi?

- Normal! răspunse Thomas, care lucra într-o funcţie nesuferită, dar nu voia să demisioneze fără un motiv întemeiat. Zi doar când, şi-am să-mi înaintez preavizul.

- Şi tu, Eden? i se adresă fiicei sale Vaughan Glendening-Smith. Magazinul de confecţii unde ajuţi va supravieţui fără serviciile tale oricum neplătite?

La auzul acestei ironii, Eden surâse.

- Au să se descurce, răspunse ea. Dar, în orice caz, ne vom întoarce la vară, nu-i asa...? Tatăl ei clătină din cap, făcând-o să se întrerupă.
- Dacă plecăm, plecăm definitiv. Sănătatea lui Ruth e prea importantă ca s-o expunem capriciilor climei britanice.
- Nu ne mai întoarcem...? murmură Eden, înţelegând abia acum toate implicaţiile.
- A, cred că tu si Thomas vă veţi întoarce. Cel puţin în vacanţe, dar...
- Dar tu si mama, nu? întrebă Thomas.
- într-adevăr.
- Bine, dar... cum rămâne cu casa? vru să stie Eden, care iubea mult bătrânul Conac.
- Ne vom călca pe inimi, Eden. Casa se va duce, si mobila de asemenea.
- Vinzi mobila?! exclamă ea si, desi nu-i venea să creadă că banii erau cauza, întrucât tatăl ei era cunoscut ca un adevărat geniu financiar în Londra, fu nevoită să întrebe: n-o ducem greu cu banii, nu-i asa?
- Doamne fereste, în nici un caz! răspunse nepăsător Vaughan, grăbindu-se să-i mărturisească: Ruth îndrăgeşte această casă, la fel ca noi toţi, dar după părerea mea, dacă n-o mai avem, nu va putea insista să ne întoarcem aici.

Dându-şi seama că, vânzând Conacul cu tot conţinutul său, tatăl ei cauteriza dorul de casă al lui Ruth încă înainte de a începe, Eden înţelese că vânzarea era singura soluţie.

N-au găsit un cumpărător convenabil până în Ajunul Crăciunului, iar contractele s-au finalizat şi semnat abia pe la jumătatea lunii februarie.

Apoi, noii proprietari au declarat că nu puteau intra în posesia casei până într-a doua săptămână din martie.

In acel an, iarna a fost deosebit de aspră şi, pentru a se asigura că nu găseau ţevi sparte şi alte stricăciuni, viitorii locatari au întrebat dacă ar putea rămâne cineva în casă până la sosirea lor.

- Rămân eu! s-a oferit imediat Thomas, la fel de dornic ca şi ceilalţi ca, o dată zarurile aruncate, mama lui să nu mai amâne plecarea spre noua locuinţă din Bahamas.

- Stau şi eu! şi-a unit imediat Eden forţele cu ale lui. Incă nu mi-am vândut maşina, aşa că pot profita de săptămâna asta în plus ca să-i găsesc un viitor proprietar cât mai bun.

Aşa a rămas. Dar Eden n-a apucat să-şi vândă maşina.

Ea şi Thomas deprinseseră obiceiul de a-i numi pe Vaughan şi Ruth „părinţii“. In ziua când le-au făcut cu mâna, la plecare, ningea

din abundenţă.

Nu şi-au mai văzut părinţii niciodată.

Eden tocmai se gândea că avionul abia decolase şi, curând, sănătatea lui Ruth avea să se amelioreze, când deodată în faţa casei a oprit o maşină de poliţie.

Thomas s-a dus să deschidă.

Când a revenit de la uşă, o singură privire spre chipul lui palid a fost de ajuns pentru ca Eden să înţeleagă că se întâmplase ceva îngrozitor.

- S-a produs un carambolaj, a spus el. Părinţii noştri... au murit!

Săptămânile următoare au trecut ca printr-un fel de ceaţă. Nici unul dintre ei nu avea alte rude. Primul soţ al lui Ruth murise la scurt timp după divorţ, iar Thomas, la fel ca Eden, nu-şi amintea de tatăl lui. La fel ca mama lui Eden, murise când el era prea mic ca să-l ţină minte.

Noii proprietari ai casei au fost foarte înţelegători şi au amânat mutarea până după funeralii. Două zile mai târziu, Eden şi Thomas şi-au încărcat lucrurile în maşina ei şi au plecat să ducă cheile casei la avocaţi, pentru ca noii locatari să le preia de-acolo. Avocatul familiei, domnul Boswell, dăduse telefon imediat ce auzise despre moartea clienţilor lui, şi i-a aşteptat să ia cheile în primire.

- V-aş fi scris oricum, a spus el, dar dacă tot aţi venit, vă pot aduce acum la cunoştinţă prevederile testamentare ale părinţilor voştri.

Nici unul dintre ei nu se gândise la bani, mai ales că niciodată nu avuseseră grija acestora. Şi nici acum nu aveau motive de îngrijorare. Eden şi Thomas au aflat că, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, urmau să moştenească fiecare câte o mică avere. Intre timp, deşi era clar că nici un părinte nu se aşteptase să moară mai curând, mandatarii erau însărcinaţi să le pună la dispoziţie suficiente fonduri pentru a avea din ce trăi în condiţii onorabile.

Ieşind din biroul avocatului, s-au îndreptat spre maşina lui Eden.

- Şi acum, încotro? întrebă ea cu voce înecată, pentru prima oară conştientă că nu mai aveau unde să se întoarcă acasă.

- Hai să-ncercăm la Londra, răspunse încet Thomas, părând şi el în pragul lacrimilor. Acolo ne vom pierde în mulţime şi încă nu mă simt în stare să întâlnesc cunoscuţi.

Locuiau de o săptămână într-o hotel londonez, când Thomas intră în camera lui Eden şi-i spuse că găsise, măcar temporar, un răspuns la toate rugăciunile lor.

- Nu te prea înţeleg... replică Eden.

- Nu mai ştii, îi reaminti Thomas, ce spuneai aseară? Că nu-ţi prea place să locuieşti la hotel şi ai dori să avem o casă a noastră?

- Da, desigur. Hotelurile sunt ideale pentru vacanţe şi călătorii, dar...
- Ei bine, am găsit o casă.
- Ai căutat...

Pentru prima oară după câteva săptămâni, Eden începu să se emoţioneze.

- Ai găsit un apartament cu chirie! exclamă ea.
- Mda, oarecum... răspunse evaziv Thomas şi, în continuare, îi spuse că de fapt nu căutase o locuinţă, dar în timp ce se afla în sala de vânzări a unui comerciant de maşini, dornic să-şi cumpere un autoturism, auzise pe cineva strigându-l.
- Pe cine cunoşteai tu la Londra? întrebă Eden surprinsă.
- Pe nimeni - sau, cel puţin, aşa credeam. Şi eram sigur că nu-l cunoşteam pe individul jerpelit care mă strigase. Dar, încercând să mi-l imaginez fără barba aia neîngrijită, mi-am dat seama dintr-o dată că nu era altul decât Charlie Oakes.
- Charlie Oakes! repetă Eden, amintindu-şi. Aţi fost colegi de şcoală! Nu pe el l-au

exmatriculat pentru că refuza să-şi facă alte lecţii decât cele care-i plăceau?

- El e! exclamă Thomas.

Şi, în continuare, îi spuse că Charlie, străduindu-se să-şi croiască drum în viaţă ca artist plastic, venise să-şi vândă maşina înainte de a pleca într-un tur al lumii.

- Apropo, a întrebat şi de tine, adăugă el.

- Nu m-a uitat!

Eden nu-şi amintea să-l fi întâlnit vreodată pe Charlie Oakes.

- O singură dată te-a văzut şi zice că niciodată n-a uitat frumuseţea ochilor tăi albaştri.

- Dumnezeule mare...! murmură Eden. Şi... ăă... şi-a vândut maşina?

- A ajuns la conculzia că ăia de-acolo erau nişte hoţi şi n-o meritau. Intotdeauna a fost cam sonat. Oricum, ne-am dus la una mică într-o cârciumă şi, după ce i-am spus pe scurt în ce situaţie suntem, a zis că nici nu se gândeşte să nu ne lase nouă apartamentul lui cât timp e plecat, plus maşina!

A urmat o săptămână în care Eden abia a avut răbdare să aştepte până când Charlie Oakes a eliberat apartamentul, iar ea şi Thomas s-au instalat în locul lui.

Mai târziu şi-a dat seama că, după descrierea

făcută de Thomas lui Charlie, ar fi trebuit să se aştepte la felul cum arăta apartamentul. Când a ajuns în sfârşit la mansardă, urcând trei etaje cu bagajele, a fost îngrozită.

- E... murdar! a exclamat ea, intrând.
- Şi igrasios!

Thomas a urmat-o în casă şi, deodată, poate din cauza mâncării stricate rămase într-o farfurie, din cauza tapetului cojit şi a mucegaiului parcă scos dintr-un film horror, au izbucnit amândoi în râs.

Eden, însă, simţea că era în pragul lacrimilor şi şi-a stăpânit curând râsul pentru a declara:

- In dormitoare nu îndrăznesc să mă uit, iar când mă gândesc cum o fi baia, mă ia cu fiori.

Cumva, însă, în durerea care continua să-i macine după moartea părinţilor, curăţirea sordidului apartament al lui Charlie Oakes a dobândit aspectul unei provocări de care amândoi aveau nevoie.

La sfârşitul lunii aprilie, Eden a putut trece în revistă schimbările făcute. Primul lucru fusese să cumpere aşternuturi noi. Mutaseră vechile saltele, o dată cu toate celelalte obiecte inutile, într-o cameră transformată în magazie.

Camera s-a umplut curând până la refuz,

iar Eden s-a apucat de curăţenie. întrucât oribila mobilă din salon era a lui Charlie, nu putea s-o arunce, ci numai s-o spele cât de cât. Tapetul, însă, trebuia să fie schimbat, şi nu peste mult apartamentul a devenit, dacă nu chiar elegant, cel puţin locuibil.

In prima săptămână a lunii mai, Eden a început să se împace cu gândul că-şi pierduse tatăl şi

iubitoarea mamă adoptivă. Cam prin aceeaşi perioadă şi-a dat seama că locuia totuşi într-o casă ca o grotă şi a început să se întrebe ce Dumnezeu căuta ea acolo.

Se afla în aşa-zisa bucătărie, storcând portocale pentru micul dejun, când a intrat şi Thomas şi, după ce şi-au dat bună-dimineaţa, fratele ei i-a mărturisit că şi el se gândea cam la acelaşi lucru.

- Cred, Eden, spuse el gânditor, că a sosit timpul să ne reorganizăm vieţile.

„Organizarea“ a avut loc la micul dejun. Nu mai puteau privi în urmă. Trebuia să se gândească la viitor.

- Am să mă angajez, declară Thomas.

- Şi eu, spuse Eden.

- Dar nu într-o slujbă ca data trecută, continuă el. Voi avea grijă ca de data asta să-mi găsesc un post potrivit.

- Şi eu, repetă sora lui. Doar nu ne obligă nimeni să ne repezim la prima ofertă, nu? Şi între timp, adăugă ea ezitant, dacă Charlie n-o să se supere, n-aş avea nimic împotrivă să căutăm o locuinţă mai bună.

Thomas a acceptat ideea şi au început să se întrebe dacă n-ar fi putut cumpăra un apartament.

- Crezi că domnul Boswell ne va lăsa să ridicăm un avans atât de mare? întrebă el.

- S-ar putea, răspunse Eden. In ianuarie vei împlini douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu strică să-l întrebi.

Când i-au telefonat domnului Boswell, acesta le-a promis să studieze problema. Intre timp, nu avea nimic împotriva prospectării unor proprietăţi de vânzare.

Găsirea unor slujbe potrivite, apoi cea a unui apartament adecvat, s-au vădit a fi două sarcini mai grele decât se aşteptaseră. Eden încă le mai căuta pe amândouă, când Thomas a reuşit să se angajeze. La primirea scrisorii prin care i se confirma funcţia de manager începător la Parnell Industrial Designs, amândoi au fost peste măsură de emoţionaţi.

- Ştiam eu c-ai s-o primeşti! l-a felicitat ea cu entuziasm.

- Serios? Eu nu ştiam! a zâmbit radios

Thomas. Mă aşteptam să mă respingă sub motiv că sunt cam vârstnic ca să încep ucenicia în management. Dar se vede că rezultatele mele universitare au făcut impresie.

Angajarea fratelui ei la Parnell Industrial Designs a restrâns aria de căutare a unei locuinţe. Dar Eden încă nu găsise nici casa, nici slujba pe care şi-o dorea, când, într-o zi de la jumătatea lunii august Thomas a venit acasă, iar ea şi-a dat seama din primul moment că în viaţa lui se întâmplase un mare eveniment.

- Ce...? începu Eden să-l întrebe, văzând că părea căzut în transă.
- Ce... ce? replică el fâstâcit.
- Ce s-a întâmplat?
- S-a întâmplat, răspunse în sfârşit Thomas, calm, că am cunoscut-o pe fata cu care vreau să-mi trăiesc tot restul zilelor.

Eden aproape că rămase cu gura căscată. Thomas mai avusese iubite ocazionale în trecut, dar nu-şi pierduse capul după nici una.

- Te-ai... îndrăgostit? şopti uimită.

încet, pe chipul lui Thomas se lăţi un zâmbet.

- Cred că da.

Şi, în următoarele cincisprezece minute, îi povesti cum îşi dăduseră târcoale el şi Camilla

Rodgers în ziua aceea.
Camilla Rodgers era pupila şefului său suprem, Sterne Parnell. Se părea că Sterne Parnell plecase din Londra în aceeaşi dimineaţă, într-o călătorie de afaceri de şase săptămâni în străinătate. Camilla venise la Parnell Industrial Designs cu nişte hârtii pe care tutorele ei îi ceruse să i le predea adjunctului şi, cotind pe un coridor al clădirii, se ciocnise de Thomas, care venea din direcţia opusă.

- Ai vorbit cu ea? întrebă Eden, care nu-i dorea decât binele lui Thomas, dar în acelaşi timp se temea pentru el.

- Dac-am vorbit! replică Thomas, zâmbind. Biata fată, cred c-am lăsat-o fără suflare. Tot ce-am putut face a fost s-o invit la o cafea.

- Ai invitat-o la o cafea?!

- Şi diseară luăm cina împreună.

Eden încă se mai minuna de repeziciunea cu care Thomas făcuse totul, când fratele ei spuse:

- Maşina lui Charlie e de râsul lumii, pot s-o iau pe-a ta cu împrumut?

- Desigur, răspunse Eden.

Abia atunci îi trecu prin minte că fratele ei vitreg, oricât de delicat era ca om, nu precupeţea nici un efort atunci când în viaţa lui apărea un lucru pe care şi-l dorea cu

adevărat. Thomas o dorea pe Camilla - şi se ducea drept la ţintă!

O săptămână mai târziu, când Thomas a adus-o pe Camilla în vizită, Eden nu s-a mai îndoit că amândoi se îndrăgostiseră de la prima vedere. Camilla era o tânără drăguţă, brunetă, de optsprezece ani neîmpliniţi, şi nu avea ochi decât pentru el. Nici nu părea să observe petele de umezeală de pe pereţi şi mobila veche şi deteriorată.

Au trecut trei săptămâni şi, în sfârşit, Thomas a cerut-o pe Camilla de soţie. Când i-a spus lui Eden că fata acceptase, era în al nouălea cer.

- încă nu putem anunţa logodna, a explicat el. I-am spus că trebuie să aşteptăm întoarcerea tutorelui ei.

Eden a zâmbit, fericită. Peste câteva zile şi-a dat seama că era posibil să-şi piardă vremea căutând un apartament pentru ea şi Thomas. Nu exista nici un motiv ca el şi Camilla să nu se căsătorească imediat ce se întorcea acasă Sterne Parnell, aşa că nu trebuia să caute decât o locuinţă pentru ea singură.

A doua zi dimineaţa i-a spus-o lui Thomas şi, pentru prima oară de când o cunoscuse pe Camilla, l-a văzut tulburat.

- Nu-mi place să ştiu că locuieşti singură,

spuse el.

- Eu abia aştept, replică veselă Eden. Gândeşte-te, numai - nu voi mai avea cămăşi de călcat...!

Deodată, însă, entuziasmul îi pieri.

- Of, la naiba... mormăi ea, abia acum m-am gândit. Dacă domnul Boswell nu-mi aprobă un avans ca să-mi cumpăr o casă? Eu mai am o veşnicie până să împlinesc douăzeci şi cinci de ani!

- Fir-ar să fie, Eden! se enervă Thomas. Nu-ţi mai face atâtea griji cu banii, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă mandatarii nu aprobă, am să-ţi dau eu bani în ianuarie, când intru în posesia părţii mele de moştenire. Dacă stai să te gândeşti, oricum ai mai mult dreptul la ei decât mine, din moment ce de la bun început au fost ai tatălui tău.

- Eu n-am considerat niciodată aşa! protestă scurt Eden.

Păreau gata să se ia la ceartă. Dintr-o dată, expresia
iritată a lui Eden fu înlocuită de un zâmbet - nu se cădea să-i creeze dificultăţi lui Thomas în cea mai fericită perioadă din viaţa lui.

Luni dimineaţa, la prima oră, îl găsi în bucătărie, lustruindu-şi pantofii.

- Vrei să faci impresie? îl tachină ea.

- Sterne Parnell e tutorele Camillei de şase ani, dar pare să-şi ia foarte în serios atribuţiile, replică Thomas. In dimineaţa asta mă va chema la el în birou. Cu siguranţă, îmi va pune câteva întrebări semnificative - îmi stă bine cravata? întrebă el, dintr-o suflare.

Se vedea limpede cât era de nervos. Eden îi făcu o cafea, străduindu-se să-i insufle încredere.

- Ce obiecţii ar putea să aibă? îl încurajă ea, continuând apoi să-l îmbărbăteze până când Thomas plecă la serviciu.

Toată ziua, Eden se gândi numai la el. Dacă n-ar fi fost convinsă că lua masa cu Camilla, ca să sărbătorească evenimentul, ar fi cumpărat toate cele necesare pentru a încropi ceva acasă. Sau, poate, avea să-l invite Sterne Parnell să ia cina la ei acasă? Oricum, era convinsă că în seara aceea nu trebuia să pună decât un tacâm la masă.

Când Thomas nu se întoarse la ora obişnuită, Eden începu să se îngrijoreze. Totuşi, îşi alungă temerile. Era o zi emoţionantă pentru el, se prea putea ca vreun coleg să-l fi invitat la un păhărel, undeva, ca să-l felicite.

Grijile îi reveniră când se făcu ora opt, iar Thomas tot nu apăruse. Oare se dusese direct

acasă la Sterne Parnell? Dar ştia că ea aştepta ca pe jăratic rezultatul întrevederii cu acesta! I-ar fi dat măcar un telefon ca s-o anunţe. Dacă totul mersese bine...

Cuvintele „dacă totul mersese bine“ i se învârtiră prin minte încă o oră, astfel încât, la nouă şi câteva minute, când în sfârşit îl auzi pe scară, fu convinsă că nu mersese bine deloc - fără a şti de ce anume.

O singură privire spre chipul lui i-o confirmă. Era palid şi niciodată, de la moartea părinţilor, nu-l mai văzuse atât de nefericit.

- Thomas! exclamă ea, apropiindu-se de el. Eşti îngheţat de frig! adâugă, când observă că obrajii îi erau învineţiţi.

- Bună, Eden, răspunse Thomas.

Părea în stare de şoc. Fără să stea pe gânduri, Eden îl chemă să se aşeze în apropierea focului.

Dorea cu disperare să ştie ce se întâmplase, dar se gândi să-l ajute mai întâi să se încălzească.

- Ai mâncat ceva? îl întrebă.
- Nu vreau nimic, replică el.

Totuşi, Eden se duse grăbită la bucătărie să pună supa la încălzit.

Reveni imediat cu farfuria aburindă, începând să caute o cale de a-l face, cu cât mai mult

tact, să vorbească.

- Te-ai mai încălzit?

Thomas dădu din cap.

- Cine ştie cât ai stat în frig, ca să îngheţi aşa...!

- De când am plecat de la birou, m-am tot plimbat pe străzi... mormăi el.

Dar de-atunci trecuseră ore întregi!

- Ai plecat la cinci?

Thomas clătină din cap.

- Trecuse de jumate...

Vorbea atât de vag, încât Eden începu să se teamă de-a binelea.

- Azi dimineaţă... ăă... domnul Parnell te-a chemat la el în birou, aşa cum te aşteptaseşi?

- Nu azi dimineaţă.

- După-amiază?

Thomas scoase un oftat prelung, cutremurat, şi în sfârşit începu să-i povestească.

- Toată dimineaţa am aşteptat să mă cheme, spuse el. La ora mesei, neprimind nici o veste, m-am gândit că probabil avea multe de rezolvat, după ce lipsise şase săptămâni...

- Şi n-a fost asta cauza?

Fratele ei părea cufundat într-o lume numai a lui, de unde nu putea s-o mai audă. Continuă:

- După-amiaza a trecut încet. Mă uitam la ceas din cinci în cinci minute. Pe la cinci fără

un sfert, nu mai puteam de teamă, la gândul că, poate, Camilla nu-i spusese despre noi. Am fost gata să-i telefonez ca s-o întreb, dar ştiam că puteam avea încredere în ea, aşa că n-am sunat-o.

- Şi... te-a sunat tutorele ei... Sterne Parnell?

- M-a sunat secretara. Era cinci fără două minute, când m-a anunţat să mă prezint în biroul lui.

- Deci, aşa cum te aşteptaseşi, Camilla i-a spus că te iubeşte şi vrea să se mărite cu tine? Thomas dădu din cap. Când îi răspunse, părea mai bătrân cu câţiva ani.

- M-a întrebat de ce vreau să mă însor cu pupila
lui.

- Dar, cu siguranţă, răspunsul a fost foarte simplu, spuse Eden. N-ai avut alte explicaţii de dat decât că o iubeşti pe Camilla...

- Sterne Parnell trăsese dinainte concluzia că n-o iubesc, declară sec Thomas.
în timp ce Eden îl privea cu ochi mari, continuă:

- M-a întrebat scurt şi la obiect: „O vrei din dragoste, sau fiindcă ştii că, în ziua nunţii, pupila mea va moşteni o avere?“
Stupefiată că cineva îi putea vorbi astfel iubitului ei frate vitreg, Eden abia se stăpâni să

nu-şi exprime părerea despre şeful lui şi, cu mari eforturi, reuşi să spună calm:

- Nu ştiam că e moştenitoare.

- Nici eu nu ştiam, confirmă Thomas. Mă crezi sau nu, n-am discutat niciodată despre bani. Pentru mine pur şi simplu nu erau importanţi, şi nu puteau avea importanţă nici pentru Camilla.

- Dar ai... discutat despre bani cu Sterne Parnell, completă Eden. Vreau să zic, i-ai răspuns sincer şi l-ai făcut să înţeleagă. I-ai spus că vei intra în posesia propriei tale averi, peste trei luni şi ceva...

- N-am apucat, o întrerupse încet Thomas.

- N-ai apucat...?!

- Incă mai încercam să mă dezmeticesc - numai la o asemenea atitudine ostilă nu mă aşteptasem! - când s-a răstit la mine că nu permite să mai am ceva de-a face cu pupila lui şi că, din moment ce ea vine uneori pe la birou, pot să mă consider tăiat de pe statul lui de plată.

- Te-a concediat!

Nici nu-i venea să creadă. Dar, când îl văzu pe Thomas înghiţind un nod, Eden înţelese că asta nu era tot.

- Şi până să-i răspund, spuse el, m-am pomenit că-mi întindea un cec, cu o sumă

grasă, spunându-mi: „Eliberează biroul, Morrisey, am terminat cu dumneata!“

- Doamne sfinte! exclamă Eden, înţelegând abia acum de ce arătase atât de zguduit Thomas când intrase în casă. Sterne Parnell a încercat să... să te cumpere!

- Că doar nu era despăgubirea pentru concediere! replică Thomas, povestindu-i în continuare, din ce în ce mai revoltat, cum rupsese cecul în două şi-i spusese tutorelui Camillei că în veci n-ar fi avut destui bani ca să-l mituiască.

- Bravo! îl felicită Eden, care deja îl antipatiza pe Sterne Parnell din tot sufletul.

- Şi nici că s-ar fi putut să rămână mai indiferent, urmă Thomas, devenind cu fiecare secundă tot mai pământiu. Dumnezeule, Eden, am crezut că mor când mi-a trântit-o: „Chestie de familie. Eşti lacom, la fel ca tatăl dumitale - vrei mereu mai mult.“

- Tatăl tău...? Vrei să spui... tatăl tău vitreg? întrebă Eden, gata să-l sfâşie în bucăţi pe Sterne Parnell şi pe oricine îl vorbea de rău pe tatăl ei.

Dar Thomas clătină din cap, iar Eden îşi dădu seama că, în materie de şocuri, Sterne Parnell fusese necruţător. Ea însăşi se simţi zguduită când Thomas continuă:

- Camilla îi spusese numele meu şi faptul că lucram ca manager începător, aşa că nu i-a fost greu să afle alte detalii despre mine, de la serviciul personal. In continuare, nimic mai simplu decât să angajeze un detectiv particular, cerându-i să...
- Un detectiv particular?!?

Lui Eden nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Nu s-a jenat deloc să-mi spună ce făcuse. Fără să clipească, mi-a spus că a cerut toate detaliile posibile despre mine, începând din ziua în care m-am născut, cu precizarea că dorea să le aibă în aceeaşi după- amiază.
- Doamne fereşte! exclamă Eden consternată.
- La patru jumate, Sterne Parnell ştia unde m-am născut, cine au fost părinţii mei, şi faptul că... că tatăl meu... a murit de inimă, acum doi ani, în... în închisoare.
- Tatăl tău... a murit... în închisoare! şopti Eden.
- Nici tu n-ai ştiut?

Thomas arăta atât de prăbuşit, încât Eden efectiv nu ştia ce să mai spună ca să-l consoleze.

- De unde era să ştiu? Am crezut, la fel ca tine, că tatăl tău a murit la scurt timp după ce mama ta divorţase de el.
- Ei bine, n-a fost aşa, oftă Thomas,

complet demoralizat. Sterne Parnell mi-a spus fără ezitare că

tatăl meu a fost un mare escroc şi, când a murit, ispăşea o condamnare pentru înşelăciune. Şi a mai spus că dacă-mi închipui că voi pune mâna pe averea pupilei lui înşelând-o cum că aş iubi-o, pot s-aştept mult şi bine. Şi m-a dat pe uşă afară.

- Cred că acest tutore al Camillei e cam bătrân ca să-i fi ars un pumn în mutră! comentă Eden, în culmea furiei.

- N-are nici patruzeci. Dar eram prea dărâmat de ceea ce-mi spusese, ca să mai stau la discuţii. Nici nu-mi mai amintesc cum am ieşit din birou sau unde m-am dus. într-un târziu, m-am pomenit pe strada noastră, deci cred că am ajuns acasă din instinct.

- O, iubitule, murmură compătimitor Eden, urân- du-l mai mult ca oricând pe Sterne Parnell cel de nici patruzeci de ani, care-l adusese pe fratele ei într-un asemenea hal. Dar, urmă ea, de unde ştii că omul care a murit în închisoare era tatăl tău? S-ar putea ca detectivii să fi greşit ceva, să fi...

- Nu cred că au existat prea mulţi oameni cu numele Denzil Byron Morissey, născuţi în aceeaşi zi cu tata, replică Thomas, spulberându-i încă o speranţă.

- I-a pomenit numele?

Thomas dădu din cap şi amândoi rămaseră tăcuţi. Eden căuta zadarnic să spună ceva care să-l mai liniştească.

- Şi Camilla? întrebă ea, cu o notă de voie bună, sperând ca la auzul acestui nume Thomas să se mai însenineze.

- Ce-i cu ea?

- Păi... ăă... nu se-aşteaptă s-o suni?

- După tot ce i-a spus Sterne Parnell despre mine?

- Il crezi în stare să-i fi spus...?

- Că tatăl meu a fost un pungaş? o întrerupse Thomas. Fii sigură că i-a spus! Sper numai s-o fi luat cu blândeţe când a adăugat că şi eu încercasem s-o păcălesc ca să pun mâna pe averea ei.

Eden se îndoia că Sterne Parnell avea o singură celulă blândă în organism. Cât de brutal fusese în stare să-i spună lui Thomas ceea ce-i spusese! Nu, ce mai, Sterne Parnell era un porc de câine, iar Thomas i-o putea plăti cum nu se putea mai simplu.

- Vei putea dovedi curând că puţin îţi pasă de averea ei, se grăbi ea să-l asigure. Nu trebuie decât să-i spui Camillei că, în ianuarie, îţi vei moşteni propria ta avere! Dacă ea doreşte neapărat aprobarea tutorelui ca să se

mărite cu tine, domnul Boswell poate confirma...

- Nu! o întrerupse Thomas, cu un glas atât de chinuit încât lui Eden îi veni să plângă. Cum să mă mai pot însura cu Camilla acum? continuă el, distrus. Acum, când ştie că-s fiul unui puşcăriaş?

Eden se străduí din răsputeri să-l încredinţeze că nu putea fi făcut în nici un caz răspunzător de păcatele tatălui său, dar seara, când se duse la culcare, fu nevoită să se recunoască înfrântă. Thomas nu putea trece peste convingerea că nu-i putea cere Camillei să-şi unească destinul cu al unui fiu de puşcăriaş.

A doua zi dimineaţa, Eden se trezi în zori. O singură privire spre chipul tras al lui Thomas o înştiinţă că fratele ei nu închisese ochii toată noaptea.

După ce-l lăsă în apropierea firmei, pentru a lua maşina lui Charlie pe care o lăsase parcată acolo în ajun, porni spre Surrey, să vadă o posibilă locuinţă. Din păcate, casa nu corespundea deloc aşteptărilor, necesitând luni întregi de reparaţii. Curând, însă, Eden înţelese că bătrânei proprietărese îi era atât de urât singură, încât acceptă să rămână la un ceai şi porni înapoi abia spre ora două.

Când văzu un mesaj rezemat pe consolă, îşi spuse din nou că Thomas era unul dintre cei mai atenţi şi binevoitori oameni din lume. Prevăzând că-i scrisese unde era şi la ce oră să-l aştepte, luă biletul să-l citească.

Se înşelase. Parcurse repede rândurile scrise, apoi le reluă încă o dată, mai pe îndelete.

„Dragă Eden," scrisese Thomas, „Camilla s-a certat îngrozitor cu tutorele ei şi a plecat de-acasă. Intrucât sunt sigur că aici o va căuta în primul rând, o iau cu mine. Te anunţ imediat ce ne găsim un rost pe undeva. Nu-ţi face griji. Cu drag, Thomas."

Eden se prăbuşi pe sofa. Dar, cu scrisoarea încă în mână, nici nu apucase să-şi facă vreo părere despre conţinutul ei, când începură dintr-o dată să se audă bătăi furioase în uşă, făcând-o să tresară îngrozitor.

Nici nu apucase să deschidă bine, când un glas o întrebă răstit:

- Cine eşti dumneata?

Eden fu complet descumpănită de această introducere ostilă - dar dintr-o dată îşi aminti o frază din mesajul lui Thomas: „sunt sigur că aici o va căuta în primul rând".

La fel de ostilă, privi drept în ochii cenuşii şi reci ai bărbatului sub patruzeci de ani, înalt,

brunet şi distins, care apăruse în prag, şi i se adresă cu trufie:

- Mai bine zis, cine eşti dumneata?

Deşi, la drept vorbind, ştia prea bine cine era!

Capitolul 2

în câteva secunde, Eden îşi dădu seama că dacă intenţiona să-l aştepte pe Sterne Parnell să-i spună cine era, putea s-aştepte mult şi bine. Aroganţa îi era la fel de nesuferită ca tot restul persoanei lui, conchise ea rapid când, trecând peeste întrebarea care-i fusese adresată, Parnell pârâi scurt:

- Unde-i Morissey?

- Ce te priveşte pe dumneata unde e? replică Eden şi văzu, după felul cum i se îngustaseră ochii, că îl irita la culme. Ceea ce o mulţumea. Zâmbi.

- Locuieşti aici? întrebă Parnell cu o mişcare smucită a capului, neimpresionat de faptul că dinţii ei albi, impecabili, păreau o reclamă la pastă cu fluor.

- Da! răspunse răstit Eden, cu surâsul pierindu-i de pe buze.

- Eşti metresa lui Morissey! aruncă dispreţuitor Parnell. Dumneze...

- Întâmplător, nu sunt, replică ea, făcând eforturi să-şi păstreze calmul. Dumneata, desigur, eşti Sterne Parnell. Am...
Când o întrerupse din nou, în ochii lui Parnell luci o licărire foarte neplăcută.
- Deci sunteţi înhăitaţi!
- Ce...? începu Eden dar, simţind că intra în defensivă, schimbă tactica. N-avem în ce să fim înhăitaţi! declară ea răspicat.
- S-o crezi tu! Te interesează banii mei, la fel ca pe Morissey.
In timp ce Eden începea să vadă roşu la auzul cuvintelor lui, Parnell continuă:
- Impreună aţi pus totul la cale, nu? El se însura cu pupila mea, iar dumneata rămâneai pe-aproape ca să împărţiţi prada. Sunteţi nişte...
Mâna lui Eden, repezindu-se prin aer, îl făcu să se oprească. Totuşi, nu-şi atinse ţinta, căci a lui se ridică mai repede, apucând-o de încheietură.
- Adevărul doare? întrebă cu dispreţ Parnell.
In timp ce-şi smulgea mâna din strânsoare, Eden descoperi că, în timpul schimbului de replici, Sterne Parnell reuşise să treacă pragul.

- Thomas nu e acasă! spuse ea, bănuind că Parnell intrase ca să vadă cu ochii lui dacă era sau nu acolo.

- De când îl cunoşti? întrebă Sterne Parnell, fixând-o cu ochii lui cenuşii şi reci.

- Aş putea spune că de-o viaţă, dar ar fi adevărat numai pe jumătate, răspunse cu sinceritate Eden. Ca să nu pierdem timpul, continuă ea, am douăzeci şi doi de ani, iar Thomas nu m-a răpit când eram mică. Nu suntem amanţi - e fratele meu vitreg.

- Fratele... dumitale... vitreg... repetă încet Parnell, observându-i părul blond şi des, care cobora în linie dreaptă, pentru a se termina brusc, fără nici un fel de bucle sau curbe, mai jos de bărbie.

- Regret că te dezamăgesc, murmură ipocrit-suav Eden. Cred că e foarte iritant să descoperi că ai greşit, dar nici unul dintre noi nu urmăreşte să înşface moştenirea Camillei.

Văzându-i pe chip că se pregătea să strecoare un nou sarcasm, se grăbi să continue:

- De fapt, când părinţii noştri au murit...

Dintr-o dată se opri. Era pentru prima oară când
vorbea despre moartea părinţilor ei şi cu altcineva decât Thomas sau domnul Boswell şi, în mod inexplicabil, nu mai putea să continue.

- Ce spuneai? o îndemnă Sterne Parnell.

Invingându-şi momentul de slăbiciune, Eden îşi

dădu seama, după expresia lui neîncrezătoare, că orice spunea i s-ar fi părut o invenţie pură.

- Thomas n-are nevoie să se însoare pentru bani, declară ea sec, fără să mai ezite. Amândoi avem destui.

Sperase să-i alunge scepticismul - dar... nici o şansă! îi urmări ochii care treceau în revistă mobila degradată din living.

- Câştigurile necinstite pe care vi le-o fi lăsat moştenire tatăl vostru nu par să vă fie de prea mare folos, comentă el cu glas îngheţat.

- Pentru informarea dumitale, replică Eden cu demnitate, Thomas şi cu mine am luat doar cu împrumut acest apartament, de la un prieten, în timp ce ne căutăm o locuinţă mai potrivită.

Ignorându-i expresia, în care se citea clar că nu credea o iotă, continuă rece:

- După părerea mea, ar fi culmea proastelor maniere să răsplătim ospitalitatea gazdei aruncân- du-i lucrurile în stradă şi înlocuindu-le cu ale noastre.

Puţin îi păsa dacă o credea sau nu. Oricum, ar fi trebuit să-l dea afară de mult.

- Am să-i spun lui Thomas că l-ai căutat, încheie ea, într-o aluzie civilizată că abuzase de timpul ei.

Dar Parnell numai de comportament civilizat

nu avea chef.

- Morissey poate să se ducă şi la dracu' din partea mea! scrâşni el. Nu vreau decât s-o găsesc pe Camilla.

- Camilla... a... dispărut? se interesă Eden.

Când Sterne Parnell deveni rigid un moment, se grăbi să continue, sinceră:

- Nu ştiu nimic despre ea. Am lipsit câteva ore, ca să văd o proprietate pe care s-ar putea s-o cumpărăm sau nu. Deci, dacă întâmplător Camilla a trecut pe-aici...

Nu termină fraza, devenind conştientă că Parnell continua s-o privească atent, dar curiozitatea îi desferecă repede limba.

- Azi n-ai fost la birou? întrebă ea.

- Ce naiba te priveşte pe dumneata dacă am fost la birou sau nu? lătra antipatic Parnell.

Eden începea să se sature de oaspetele nepoftit. Totuşi, reuşi să-şi păstreze calmul, remarcând pe acelaşi ton politicos.

- Mă gândeam doar că, dacă te duceai la birou, n-ai fi aflat până diseară, la întoarcerea acasă, că pupila dumitale a... ăă... a şters-o.

Parnell îi aruncă o privire mai-mai s-o sfâşie, dar îşi păstră totuşi calmul în timp ce-i explica:

- Mi-a telefonat menajera, după ce a găsit pe masa Camillei un bilet adresat mie.

- Câtă loialitate! comentă ironic Eden.

- Nu e vorba de nici o loialitate. E vorba numai de interesele Camillei.
- I-ai spus servitoarei că fratele meu vitreg nu e destul de bun pentru pupila dumitale? izbucni Eden, pierzându-şi în sfârşit calmul.
- N-a fost nevoie să-i spun nimic...
- Da, n-a fost nevoie, pentru că te-a auzit, cu siguranţă, când te-ai certat cu Camilla de era să se dărâme pereţii! i-o reteză ea, nemaiputându-se stăpâni.
- Având în vedere că pupila mea a reacţionat destul de isteric când i-am adus la cunoştinţă câteva fapte despre Morissey, cred că discuţia dintre noi a fost într-adevăr cam zgomotoasă. Dar, continuă el, fără s-o slăbească din ochi, dacă n-ai văzut-o azi şi n-ai auzit nimic despre ea, de unde ştii că ne-am certat?
- Păi...

Două secunde încheiate, Eden căută o explicaţie

- până se întrebă de ce era ea obligată să dea explicaţii.
- Nu sunt la nici o anchetă, declară cu voce uscată şi, pornind spre uşă, îi mai spuse tăios: dacă nu te superi, domnule Parnell, sunt sigură că şi dumneata, la fel ca mine, mai ai şi alte treburi pe ziua de azi.

Spre enervarea ei, însă, Sterne Parnell nu

schiţă nici un pas spre uşă.

- Din moment ce e clar că pupila mea a trecut azi pe-aici, iar acum trebuie să fie undeva cu Morissey, replică el arogant, nu-mi rămâne decât să-i aştept.

întorcându-se dinspre uşă, Eden se întrebă dacă să mai încerce totuşi sau nu să-i ardă vreo două. Dar expresia lui hotărâtă o anunţă că, deşi considera apartamentul doar o idee mai răsărit decât o cocioabă, în caz de nevoie ar fi rămas acolo până a doua zi dimineaţa.

Oftând adânc, recapitulă repede în minte textul scrisorii pe care o găsise. Apoi, convinsă că nu conţinea nici un indiciu care să-l trimită pe urmele lui Thomas, întrebă pe un ton bătăios:

- Ce scria în mesajul Camillei?

Fără să clipească, Parnell răspunse imediat:

- Scurt şi la obiect, Camilla mi-a scris sfidător: „Mă mărit cu Thomas!“ şi nimic mai mult. Dar în mesajul primit de dumneata ce scria?

Eden zări un colţ al hârtiei ieşind de sub poşeta pe care şi-o pusese pe masă. O scoase de-acolo şi i-o înmână lui Sterne Parnell.

Acesta o citi repede. Din gestul cu care îi întinse scrisoarea reieşea clar că nu-l încânta deloc ce aflase.

- Ce intenţionezi să faci? întrebă Eden când, fără un singur cuvânt de mulţumire, Parnell porni spre uşă.

- Am să mă gândesc eu la ceva, aruncă el peste umăr.

Şi cu asta, ieşi.

Eden închise ferm uşa în urma lui. Descoperi însă, pe parcursul acelei zile, că nu-i era la fel de uşor să-şi închidă şi mintea.

Ceea ce, conchise ea când se culcă, nu era deloc surprinzător. Fără a fi încrezută, ştia că arăta destul de bine. Iar bărbaţii, din câte ştia, tindeau mai degrabă să se arate prietenoşi cu ea, nu reci şi ostili, aşa cum fusese Parnell!

A doua zi dimineaţa, Eden se trezi întrebându-se de cât timp aveau nevoie Thomas şi Camilla pentru a ajunge la o concluzie. Ştiind că pentru ei nu conta decât dragostea pe care şi-o purtau, se aştepta să primească un telefon chiar în aceeaşi zi.

Motiv pentru care se temea să iasă din apartament. Potrivit legilor lui Murphy, era de aşteptat ca Thomas să-i telefoneze exact în minutele când cobora ea în stradă să-şi cumpere un ziar.

Eden nu părăsi apartamentul nici o clipă în miercurea aceea, dar telefonul nu sună. Totuşi, avu parte de-o vizită

- o vizită de care ar fi preferat să se lipsească.

Pe la şapte şi ceva, un ciocănit apăsat în uşă o smulse din aşteptare. Se duse să deschidă, pregătindu-se instinctiv pentru o confruntare.

Cât timp stătu privind rece spre bărbatul înalt şi brunet care se uita la ea în tăcere, Eden nu ştia. Dar, când observă că Parnell aştepta să fie invitat în casă înainte de a spune ce avea de spus, făcu un pas înapoi, lăsându-l să treacă pragul.

- Te-a contactat fratele tău vitreg? întrebă el repezit.

- Nu, răspunse scurt Eden, nemulţumită că-i acceptase cererea nerostită de a-l primi înăuntru.

- Nici el şi nici pupila mea n-au trecut azi pe-aici?

Această nouă întrebare o înfurie şi mai mult.

- Ce spui?! comentă ea sarcastic. Va să zică, măreaţa dumitale firmă de detectivi particulari n-a reuşit să le ia urma?

Drept răspuns, Parnell o învrednici cu o privire posomorâtă, fiind evident că nu avea intenţia să se scuze pentru povestea cu detectivii.

- M-am lispit de serviciile lor după ce mi-au oferit, în foarte scurt timp, informaţiile de care

aveam nevoie, spuse el pe un ton ostil.

Eden îşi înghiţi răspunsul; îi stătea pe limbă să-i replice că se cam pripise să-i concedieze. Altfel, ar fi putut afla că Thomas nu moştenise nimic din caracterul de escroc al tatălui său şi, curând, urma să intre în posesia unor fonduri substanţiale, fără nici o legătură cu pungăşiile lui

Denzil Byron Morrisey. Totuşi, neştiind ce anume voia Thomas să-i spună lui Parnell şi ce nu, preferă să-şi ţină gura.

- Păcat că ai bătut drumurile de pomană!

Neluându-i în seamă lucirea tăioasă din ochi, continuă dulce:

- Nici Camilla şi nici Thomas n-au fost aici, îmi pare atât de rău!

Zâmbi mieros, apoi adăugă:

- Ai dori să le transmit vreun mesaj, dacă... ăă... telefonează, sau...?

- Pe moment, i-o reteză furios Sterne Parnell, singurul meu mesaj e că tare ţi-aş mai arde câteva la fund, obraznico!

Eden înţelese că forţase prea tare nota. Scânteia care scăpărase în ochii aceia metalici o făcu să se retragă cu câţiva paşi.

- Dacă mă atingi cu un singur deget, îl preveni ea, regăsindu-şi curajul, am să te dau în judecată pentru...

- Vătămare corporală - contra unor daune morale şi materiale enorme, nu mă îndoiesc! interveni el caustic.

Eden avu nevoie de un moment pentru a înţelege că Sterne Parnell o credea într-adevăr pusă pe căpătuială.

- Eşti imposibil! strigă ea. Să nu te mai prind pe-aici!

Şi, fără a risca să se apropie prea mult, îl ocoli spre
uşă, pe care o deschise.

Sterne Parnell nu se grăbi să iasă. îşi scoase stiloul şi o fişă de hârtie, pentru a scrie ceva. Apoi îi întinse hârtiuţa, abia stăpânindu-şi furia.

- în eventualitatea improbabilă că ţi se trezeşte cine ştie ce urmă latentă de bun-simţ, poate îmi dai şi mie un telefon dacă afli ceva despre pupila mea de şaptesprezece ani.

Cuvintele lui erau usturătoare. Eden îşi ascunse sentimentele, coborând privirea spre bucata de hârtie. Văzu că Parnell scrisese două numere de telefon

- de-acasă şi de la birou, probabil - după care, revenindu-şi, îl privi cu o expresie care spunea: „Nu-ţi face prea mari speranţe.“

- îţi promit, zise ea.

Văzu clar că-l înfuriase şi mai tare. Fără să

salute, Sterne Parnell plecă grăbit.
Cu excepţia unei ieşiri până la colţ, ca să-şi cumpere o pâine, Eden stătuse toată ziua nedezlipită de telefon - dar tot degeaba. La şapte şi jumătate seara, când îl auzi pentru prima oară sunând, aproape că se aruncă asupra receptorului.

- Alo...! răspunse ea cu sufletul la gură.

Nu-şi dădu seama cât de sufocat vorbise până când auzi glasul înfumurat al lui Sterne Parnell.

- înţeleg că n-ai primit nici un semn de la Morissey.

- Dacă primeam vreo veste, răspunse ea cu ostilitate vădită, fii sigur că aş fi avut bunul simţ de a te suna!

Şi trânti telefonul.

Zorii zilei de vineri se iviră umezi şi friguroşi, cu nori şi vânt. Thomas încă nu telefonase, dar Eden reţinuse promisiunea lui, că avea s-o sune imediat ce li se lămurea cumva situaţia.

Seara la şapte, fără nici o veste, Eden începu să se întrebe dacă-l cunoştea chiar atât de bine pe cât crezuse pe fratele ei vitreg, cu gândirea lui aparent necomplicată.

Telefonul sună înainte de opt. Se repezi să răspundă, dar îşi aminti dezamăgirea din seara

trecută, când auzise în receptor glasul lui Sterne Parnell, şi ezită. Numără până la trei, după care ridică receptorul. Fu nevoită să aştepte căderea fiselor, înainte de a auzi glasul lui Thomas.

- Thomas! strigă ea. O, iubitule, am fost atât de... Eşti bine?

- Da. Amândoi suntem bine, o asigură el şi, în continuare, îi spuse că ajunseseră în Lake District, unde închiriaseră o vilă de vacanţă.

- O vilă de vacanţă? repetă Eden.

- Evităm hotelurile, pentru eventualitatea că tutorele Camillei va obţine un mandat de urmărire, îi explică Thomas, apoi o întrebă: apropo, ai vreo veste de la el?

- A trecut pe-aici, aşa cum te aşteptaseşi, dar nu-mi creează probleme, se grăbi ea să-l liniştească.

- Bine. Noroc că e sfârşit de sezon, aşa că nu ne-a fost greu să închiriem casa pentru o lună. Totuşi, singura problemă e că, deşi m-am oprit la bancă şi am scos o sumă măricică înainte de plecare, am plătit chiria în avans şi nu mi-a mai rămas aproape nimic.

- Ai uitat să-ţi iei carnetul de cecuri?

- Nu, îl am la mine, cum şi Camilla îl are pe-al ei. Dar ne-am dat seama că oricărui cec încasat i se poate lua urma până în zona asta.

- O, dragul meu! exclamă Eden, dar imediat trecu la o atitudine mai pragmatică. Şi cu ce crezi că aş putea să te ajut?
Thomas mai introduse câteva fise în aparat şi o întrebă dacă le putea aduce ceva alimente şi bani.
- în primul rând mâncare, spuse el. Ne temem să nu fim văzuţi, aşa că ziua, pe lumină, stăm mai mult în casă.

îi dădu adresa şi-i spuse că abia aştepta s-o vadă.

- Pornesc chiar acum, răspunse Eden. Mai ai nevoie de ceva?

- Dacă stau să mă gândesc, nu ne-am prea luat îmbrăcăminte de schimb...

- Las-o în seama mea.

Peste câteva minute, Eden căuta cea mai mare valiză pe care o aveau.

împachetă repede câteva rânduri de haine de-ale lui Thomas şi, întrucât ea şi Camilla aveau cam aceleaşi măsuri, şi unele dintre propriile ei articole. După ce puse şi cele ce-i erau ei însăşi necesare la drum, începu să golească dulapul din bucătărie.

Durase mai mult decât se aşteptase, dar în cele din urmă lângă uşă se adunară două valize mari, un coş de cumpărături, două cutii de plastic cu mâncare şi geanta ei de voiaj.

în timp ce cobora cu prima valiză la maşină, pe Eden o opri un gând extrem de ciudat. Dintr-o dată, era copleşită de sentimentul că trebuia să-l sune pe Sterne Parnell pentru a-l anunţa că primise în sfârşit o veste de la Thomas!

Peste o clipă, hotărî că, după ceea ce-i făcuse lui Thomas, Parnell merita cu vârf şi-ndesat să-şi facă griji - aşa că duse valiza jos şi reveni să ia restul bagajelor.

în timp ce arunca o ultimă privire prin apartament, ochii i se opriră asupra telefonului, ca atraşi de un magnet.

Ducă-se dracului! îşi spuse Eden.

Şi totuşi... îi promisese.

Conştiinţa continua s-o îmboldească: ce rău făcea dacă-i dădea telefon?

Nu era nimic rău în asta.

Se hotărî să-l sune - dacă găsea hârtiuţa cu numărul, în următoarele şaizeci de secunde.

O găsi într-o vază decorativă, peste numai treizeci de secunde.

Era vineri - poate că Sterne Parnell ieşise seara în oraş...

îi răspunse înainte ca Eden să se fi hotărât cum să înceapă. Luată pe nepregătite, spuse primul cuvânt care-i veni în minte:

- Sterne...

Tocmai se pregătea să se corecteze, adresându-i-se cu „domnule Parnell“, când constată că Sterne, spre surprinderea ei, îi şi recunoscuse vocea.

- Eden! exclamă el tăios.
- Da...

Nu, nu era prietenos - numai că nu-i ştia numele de familie...

- Thomas a dat telefon, se grăbi ea să-l anunţe.

- Te-ai ţinut de cuvânt! constată surprins Sterne Parnell.
- Nu prea voiam, recunoscu Eden. Numai că... în fine, m-am gândit că ai vrea să ştii că pupila ta e bine.
- Unde e?
- îmi pare rău, nu-ţi pot spune. La revedere.

Şi închise telefonul.

încuie grăbită uşa apartamentului şi coborî cu restul bagajelor la maşină. După ce le puse în portbagajul Metro-ului, ocoli spre portiera de lângă volan şi...

- O, nu! exclamă ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

De marţi, când folosise ultima oară maşina, şi până acum, un pneu despre care bănuise că avea o înţepătură cât un vârf de ac se dezumflase ca o budincă fleşcăită!

Tocmai se întreba cât de greu sau de uşor i-ar fi fost să schimbe roata, când o izbi un gând înfricoşător.
Trecuseră aproape cincisprezece minute de când îi telefonase lui Sterne Parnell.
De ce, o, de ce o făcuse? Acum îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că nimic nu-l putea opri!
Trecu la acţiune cu toată viteza.
Scoase toate bagajele, îngrămădindu-le pe trotuar, în ideea de a uşura maşina, apoi începu să inspecteze misterele trusei de scule.

Peste alte cincisprezece minute, reuşise în sfârşit ceva - să-şi rupă o unghie.

Continuă, cu încăpăţânare, să încerce schimbarea roţii, căutând să se convingă zadarnic că, desigur, Sterne Parnell avea o întâlnire la sfârşit de săptămână şi escorta cine ştie ce domnişoară la un nightclub.
Aproape ajunsese s-o creadă, când auzi o maşină apropiindu-se, cu motorul torcând lin... pentru a se opri la câţiva metri distanţă.

Simţi un fior prin şira spinării. în acel cartier, motoarele maşinilor nu torceau! Maşinile din cartierul lui Charlie Oakes tuşeau, bolboroseau, păcăneau - numai de tors nu torceau niciodată! Iar portierele lor se trânteau cu bufnituri asurzitoare. Portiera care tocmai

se închisese acum avea un sunet discret, aproape politicos.

în timp ce se chinuia să deşurubeze o piuliţă care părea sudată de filet, Eden auzi paşii, dar rămase cu capul plecat.

Paşii se apropiară, mai mult, şi mai mult... şi se opriră. Eden văzu o pereche de pantofi bărbăteşti. Pantofi de piele, făcuţi la comandă - cine mai văzuse aşa ceva în cartier?

Eden ştiu că i se adeveriseră cele mai negre temeri, când recunoscu în sfârşit şi glasul.

- Se pare, spuse tărăgănat acesta, că te-a cam lovit ghinionul...

Capitolul 3

Eden era la fel de furioasă pe sine ca şi pe Sterne Parnell. Of, de ce îi telefonase?

- Dacă eşti cât de cât bărbat, se răsti ea, te-ai oferi să-mi schimbi roata!

Totuşi, în contrast cu enervarea ei, Parnell nu dădea nici un semn de furie. Spuse numai, rar:

- Ia te uită... ce s-o fi întâmplat cu domnişoara noastră cea emancipată...?

Eden tocmai îşi reluase asaltul asupra îndărătnicei piuliţe, când Sterne interveni:

- La o parte.

Până să se dezmeticească, două mâini

puternice o apucară de talie şi o dădură... la o parte, precum îi spusese.

N-avea nici o obiecţie ca altcineva să-i schimbe roata - dar avea toate obiecţiile posibile faţă de faptul că, dacă ea nu reuşise nici măcar s-o clintească, rupân- du-şi şi o unghie pe parcurs, Sterne Parnell o desprinse cât ai bate din palme!

Umilită, Eden se retrase pe trotuar, mângâindu-se cu gândul că rostul ei în viaţă nu era acela de a şti cum se drege o pană de cauciuc!

Prea târziu îşi dădu seama că, în loc de a-şi linge rănile din amorul propriu, ar fi făcut mai bine să inventeze o explicaţie plauzibilă. Căci Sterne Parnell i se alăturase din nou, recomandându-i:

- Ar fi bine să dai la vulcanizat cauciucul pe care ţi l-am înlocuit, înainte de a porni în marea călătorie.

- Cine spune că plec într-o mare călătorie? replică ea pe negândite.

Drept răspuns, Sterne arătă spre muntele de bagaje din apropiere.

înăbuşindu-şi un geamăt, Eden se blestemă că nu ascunsese bagajele. Acum nu-i mai

rămânea decât să încerce să facă faţă.

- Dumnezeule mare! pufni ea, pornind spre portbagaj. Parcă numai la drum lung poate omul să plece cu multe bagaje!

Sterne Parnell o ajută să le încarce la loc, dar Eden avu grijă că mânuiască ea containerele cu mâncare.

- Mulţumesc, îi spuse, agăţându-şi poşeta de umăr, când terminară încărcatul.

- Să înţeleg că pleci undeva în apropiere, dar pentru mai mult timp? se interesă Sterne.

Dacă ar fi fost după ea, Eden l-ar fi lăsat să înţeleagă ce voia. Numai că era la mijloc interesul lui Thomas şi al Camillei, care o obliga să fie mai abilă.

- Mhm, confirmă ea, făcând încă un pas spre portiera din faţă. Mă duc într-o vizită, pentru mai mult timp. Thomas ştie. Acum, că m-a anunţat că e bine - şi el, şi Camilla, desigur - pot pleca fără nici o grijă.

- într-o vizită... la un prieten? întrebă Sterne Parnell, cu glasul dintr-o dată neaşteptat de aspru.

Eden îl privi surprinsă, dar preferă să n-o mai lungească.

- Numai dacă... Megan... s-a schimbat mult

de când am văzut-o ultima oară, zâmbi ea. Tocmai pusese mâna pe clanţă, când glasul lui o opri din nou.

- înainte de a pleca, Eden, îi spuse, pe un ton devenit brusc mieros, crezi c-aş putea să mă spăl pe mâini?

Şi ea avea mâinile murdare, dar era atât de nerăbdătoare să scape încât ar fi fost gata să treacă peste asta. Prea târziu, îşi aminti că nici măcar nu-i mulţumise pentru schimbatul roţii. Nu-i mulţumi nici acum, aruncându-i doar o privire ostilă, şi fără o vorbă îl conduse până în apartament.

- Baia e acolo, spuse ea pe un ton cât mai indiferent, apoi trecu în bucătărie.

Că avea mâinile „murdare“ era puţin spus. în timp ce şi le freca insistent, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să amâne plecarea pe mâine. Dar Thomas şi Camilla o aşteptau în aceeaşi seară - şi-apoi, până a doua zi, Sterne Parnell putea instala detectivii particulari în faţa casei. Cu cât întârzia mai mult în baie, spălându-se pe mâini, cu atât Eden devenea tot mai convinsă că nu-i crezuse povestea.

îşi pilise toate unghiile până la aceeaşi lungime cu cea ruptă, când Sterne apăru în

sfârşit.

- Nu pot spune că mi-a plăcut prea mult parfumul săpunului, murmură el, apropiindu-se agale.

- Scuzele mele, replică Eden. Dacă ştiam că voiai să foloseşti baia, aş fi chemat o echipă de intervenţie sanitară.

îi văzu colţurile gurii tresărind, ca şi cum şi-ar fi stăpânit cu greu râsul. Din cine ştie ce motiv, îi venea şi ei să zâmbească.

Inspectându-şi mâna dreaptă în căutarea vreunei urme de murdărie, Sterne întrebă pe un ton voit nepăsător:

- Ce anume a spus fratele tău când a dat telefon?

O luase complet pe neaşteptate. La fel de neaşteptat fu şi faptul că Sterne Parnell îşi pierdu dintr-o dată interesul pentru mână, ridicând brusc spre ea doi ochi pătrunzători.

- Nu... n-n-n-a spus... prea multe... se bâlbâi Eden, încercând să se adune. Vorbea de la un telefon public... A spus că amândoi sunt bine...

îşi mută privirea, nefiind obişnuită să mintă, şi continuă printre dinţi:

- Abia a avut timp să-i ureze toate bune

lui... Megan... şi să-mi dorească o şedere plăcută în... în Wales, în South Wales... improviză ea, alegând orice direcţie diferită de nord. Apoi s-a auzit semnalul, iar lui Thomas i se terminaseră fisele...

- Poate-ar fi bine să-mi dai numărul ei, propuse Sterne.
- Al cui?
- Al lui Megan.

Eden încercă să mai câştige puţin timp.

- De ce Dumnezeu ai nevoie de numărul ei?

Cu un zâmbet ipocrit, Sterne răspunse alene:

- Ca să te sun, în caz că mai afli ceva despre Morissey. Cred că şi el are numărul prietenei tale, nu?
- Da, da! replică Eden, cu un zâmbet la fel de sincer ca al lui. Dar Megan şi cu mine ne-am făcut aşa de multe planuri, mă îndoiesc că ne vei găsi acasă. Poate-ar fi mai bine să te mai sun eu, propuse ea cu amabilitate, deschizând uşa.

Când ajunseră din nou pe trotuar, îi zâmbi cochet.

- îţi mulţumesc că mi-ai schimbat roata.
- Ce altceva era să fac, într-o seară de vineri? replică el.

- într-adevăr, murmură Eden, aruncând o privire spre Jaguar-ul prelung şi lucios parcat în spatele Metro-ului ei. La revedere.
Privind pe furiş în timp ce descuia portiera, văzu că şi Sterne o descuia pe cea a maşinii lui. Când o salută cu un gest, Eden îşi dădu seama că îi observase privirea furişă. îl salută şi ea şi se aşeză la volan.
Dornică să aştepte până când Parnell părăsea zona, îşi făcu de lucru fără a porni maşina. Peste trei minute, când Jaguar-ul încă nu plecase, Eden începu să se neliniştească.
„Nu fi proastă!“ îşi spuse ea, răsucind cheia în contact şi aprinzând farurile.

Şoferul maşinii din spate făcu acelaşi lucru.

Eden porni.

Parnell o urmă.

Agitaţia îi crescu şi mai mult când, deşi mergea destul de încet, constată că Jaguarul se mulţumea să n-o depăşească, oricâte ocazii ar fi avut.

Eden îşi dădu seama că nu se putea înscrie pe autostrada M1 până nu scăpa de tutorele Camillei. Cu puţin noroc, avea s-o poată face în următoarele câteva minute.

Metro-ul ei nu era la fel de rapid ca Jaguar-

ul, dar era sprinten. La primul semafor, Eden opri pe banda de circulaţie care ducea drept înainte. In clipa când culoarea se schimbă, prinse o ocazie şi profită. Dintr-o mişcare, se asigură, apăsă pe accelerator şi trase de volan spre stânga.

Şi dusă fu!

In următorul sfert de oră, Eden puse în aplicare tot ce învăţase la şcoala de şoferi. Trecu de primul colţ, apoi la dreapta, din nou la stânga, fără să scape un moment din ochi oglinda retrovizoare... In sfârşit, cu inima bătându-i şi adrenalina circulând prin organism, trase pe margine. întoarse capul, se uită în urmă, în jur... şi începu să râdă. Scăpase!

Apoi, observă împrejurimile. Habar n-avea unde ajunsese, aşa că porni din nou, în căutarea unei artere principale, unde existau indicatoare rutiere.

în sfârşit, o pancartă o înştiinţa că, dacă dorea să ajungă pe şoseaua M1, trebuia să cotească la dreapta. Eden râse, dându-şi seama că, dacă o lua la stânga, s-ar fi îndreptat spre M4 - autostrada care ducea în South Wales!

Amuzată, semnaliză intenţia de a coti la dreapta. N-avea nici o treabă în South Wales!

Tocmai pornise, când se uită în oglinda retrovizoare... şi tot entuziasmul i se risipi.

Maşina din spatele ei era un Jaguar.

Cu gura căscată, Eden observă că şi şoferul acestuia semnaliza dreapta.

Uluită, acţionă instinctiv. Trase fulgerător de volan spre stânga.

Porcul, nesimţitul, diavol viclean ce era! Dar nici toate epitelele din lume nu puteau schimba faptul că, deşi îşi anunţase intenţia de a o lua la dreapta, Sterne Parnell n-o făcuse.

Eden încă nu terminase cu ocările, când în faţă apăru intrarea pe şoseaua M4. Jaguarul o urma, iar Eden îşi dădu seama că nu-i mai rămânea decât să-şi continue drumul.

Aşa cum se aşteptase, Sterne Parnell se afla încă în urma ei, când Eden părăsi autostrada, cotind spre intrarea unui hotel. Nu fu surprinsă deloc când Jaguar-ul ocupă spaţiul alăturat.

Luându-şi poşeta şi geanta de voiaj, Eden încuie maşina, în timp ce continua să-l ignore pe Sterne Parnell. Se hotărâse să nu-i mai adreseze nici o vorbă acelui individ odios.

- Ai un stil criminal de a conduce, murmură el, nu fără farmec, în timp ce intrau în hotel.

Eden înţelese că se referea la zbenguiala de pe străzile Londrei, precum şi la faptul că, deşi semnalizase dreapta, cotise la stânga. Dar, adăugând şi jignirea pe lângă faptul că îi de jucase planurile, îi era greu să-şi respecte jurământul de a nu-i mai vorbi niciodată. îşi stăpâni un şuvoi de cuvinte usturătoare, îndreptându-se spre recepţie.

Abia atunci descoperi ce însemna să fie ignorată. Căci recepţionerul de noapte, care îndeplinea şi funcţia de portar, nu se uită la ea ci la bărbatul care o însoţise.

- Bună seara, domnule! salută acesta cu adânc respect.

- Aş dori o cameră, replică Sterne.

Deşi nu-l privea, Eden ştiu că se uita la ea când adăugă:

- Numai pentru o noapte, cred.

Omul de la recepţie se grăbi să-l servească, iar Eden, plictisită, înţelese că Sterne Parnell era genul care întotdeauna îi făcea pe toţi să se căciulească la picioarele lui.

- Desigur, domnule! zâmbi recepţionerul. O cameră pentru două persoane?

Era cazul ca Eden să intervină.

- Nu suntem împreună, îi spuse ea pe un ton îngheţat.

Ar fi adăugat că dorea o cameră aflată cât mai departe posibil de a bărbatului care, absolut întâmplător, intrase în acelaşi timp cu ea, când Sterne Parnell vorbi din nou. Iar cuvintele pe care le spuse, mai ales prin tonul folosit, sugerară clar că în mod normal el şi Eden se aflau în relaţiile cele mai intime.

- Se pare că în noaptea asta am să mă culc singur, îi spuse el recepţionerului.

Eden întoarse smucit capul, cu uimire, la auzul insinuării din vorbele lui, dar numai spre a fi şi mai surprinsă când privindu-l pe acel bărbat care până atunci păruse cel mai brutal şi obtuz individ, văzu în ochii lui un licăr drăcesc!

Străduindu-se să-l convingă pe recepţioner că nici măcar nu-l cunoştea pe omul de alături, Eden începu:

- Sunt convinsă că acest...

Ezită intenţionat.

- ...domn n-o să se supere dacă mă serviţi pe mine mai întâi. Aş dori o cameră de o singură persoană şi nu sunt sigură pentru cât

timp.

Reuşi să rămână cu fruntea sus în timp ce recepţionerul - care nu părea să aibă prea multă experienţă - îl privi cam încurcat pe Parnell.

- Serveşte-o mai întâi pe... domnişoara, îl instrui Sterne, adăugând amuzat: sunt sigur că abia aşteaptă să ajungă în cameră. Vei comanda ceva de mâncare, Eden? întrebă el plin de solicitudine. Sunt sigur că...

- Pot comanda foarte bine şi singură, domnule Parnell, mulţumesc foarte mult, replică arţăgos Eden, după care îi veni să-şi muşte limba. Nu mai exista nici o şansă pentru ca recepţionerul să creadă că nu se cunoşteau. Şi nici că abia făcuseră cunoştinţă - căci Sterne Parnell, distrându-se copios pe seama ei, nu putu să n-o tachineze în continuare:

- „Domnule Parnell“? Parcă acum câteva ore ne spuneam pe numele de botez!

Nu putea s-o nege, dar îi venea să explodeze, văzând limpede că recepţionerul nu părea deloc să fie de partea ei.

- Aveţi o cameră de-o singură persoană? întrebă ea pe un ton atât de tăios, încât îl hotărî definitiv să treacă în tabăra lui Sterne

Parnell.

- Desigur, doamnă.

Şi, cu un gest ceremonios, recepţionerul îi oferi formularul de cazare.

Eden scrise „Domnişoara E...“, apoi ezită. Nu se putea hotărî dacă era bine ca Sterne Parnell să-i ştie sau nu numele de familie. Până la urmă, se decise să renunţe la „Glendening“.

- Smith, murmură Sterne Parnell. Da’ ştiu că-i un nume original...!

- Ai chef să-ţi înroşesc urechile? se răsti agresiv Eden.

Furia îi crescu şi mai mult când Sterne nu făcu decât să izbucnească în râs. Ii spuse recepţionerului că putea ajunge şi singură în cameră şi, fără a-l mai învrednici pe Parnell cu o privire măcar, porni spre ascensor.

Găsi fără greutate camera care îi fusese repartizată, dar nu se culcă imediat. Era obosită, într-adevăr, şi în seara aceea trecuse printr-un teribil iureş emoţional. Cunoscuse frica, furia, entuziasmul, efectele adrenalinei gonindu-i prin vene. Toate erau suficient de obositoare şi fără a mai adăuga prezenţa lui Sterne Parnell, agăţat după maşina ei pe tot parcursul drumului.

Intră în baie şi, în timp ce se spăla, se întrebă dintr-o dată: ce însemna atitudinea lui Sterne Parnell? Nu demult, tunase şi fulgerase împotriva ei şi a lui Thomas, iar acum părea mai degrabă amuzat decât furios!
Totuşi, amintindu-şi de amuzamentul lui, Eden conchise că era timpul să-i arate că cine râde la urmă râde mai bine.
înainte de a se culca, sună la recepţie şi ceru să fie trezită la ora trei dimineaţa.

- La trei! exclamă recepţionerul, surprins.
- Exact, replică Eden.

Şi închise telefonul, hotărâtă să profite la maximum de cele câteva ore de odihnă.
Dormea tun când, la trei şi câteva secunde, telefonul sună aşa cum ceruse.

- Mulţumesc, mormăi ea în receptor şi, cu mare greutate, începu să se dea jos din pat.

După ce-şi clăti faţa cu apă rece se mai dezmetici, iar adrenalina i se puse din nou în mişcare. îl păcălise pe domnul Sterne Parnell cel Deştept ca Nimeni Altul.
Ajungând la maşină, îşi lăsă geanta jos şi, în timp ce-şi căuta cheile, mai întoarse o dată capul spre hotel.

- Pa şi pusi, Sterne! chicoti ea sonor. Te-

aşteaptă o mare surpriză! adăugă mai tare, convinsă că n-o auzea nimeni.
Şi totuşi, o auzise cineva.
Eden fu cât pe ce să cadă de pe picioare, şocată, când în tăcerea din jur un glas pe care-l cunoştea nesuferit de bine răspunse sarcastic:
- Pusi şi ţie, scumpo, dar mă tem că, dacă vrei să-mi faci mie surprize, trebuie să te scoli dimineaţa mult mai devreme!
Stupefiată, Eden se răsuci în loc.
- Tu! exclamă ea gâtuit.
- în persoană, confirmă tărăgănat Sterne. Vrei să profităm?
Imaginea speranţelor - a certitudinilor - ei care se duceau de izbelişte era pe cât de descurajantă, pe atât de enervantă.
- Du-te dracului! izbucni cu violenţă Eden şi, luân- du-şi geanta, porni ca o furtună înapoi spre hotel.
Năvălind în hol, smulse de pe biroul recepţiei cheia camerei şi cecul, pe care încă nu apucase să le ia nimeni. în lift, rupse cecul în bucăţi.
Trebuia să existe o cale de a scăpa de Sterne Parnell! Trebuia să existe una!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, Eden dormi până târziu, lucru care nu o surprinse. Când se uită, îşi dădu seama că nu mai avea nici o şansă de a-l păcăli pe Sterne Parnell.

Era clar că-l mituise pe recepţionerul de serviciu pentru a-i spune când pleca ea din cameră. Prin urmare, se înţelegea de la sine că vreun membru al personalului de zi fusese „rugat“ să-l ţină la curent cu manevrele ei.

Convinsă că, dacă nu pândea prin apropiere, avea să fie anunţat curând de cineva că ea se trezise, Eden nu se grăbea deloc să-l revadă pe nesuferitul paznic al Camillei. Rămase în pat până când teama că Thomas şi Camilla puteau fi îngrijoraţi de întârzierea ei o făcu să iasă în sfârşit din aşternut.

După ce-şi luă pe ea pulovărul şi pantalonii cu care fusese îmbrăcată seara, Eden simţi dintr-o dată că murea de foame. Spre surprinderea ei, când intră în restaurantul hotelului nu-l văzu nicăieri pe Sterne Parnell. Totuşi, nu se îndoia că aştepta undeva în preajmă.

Nu-l văzu nici în timp ce aştepta în hol,

pentru a plăti, înainte de a-şi lua lucrurile din cameră.

Oare se săturase de urmărire? se întrebă ea. îndrăznea oară să spere că toată povestea sfârşise prin a-l plictisi? Sau, poate, Sterne Parnell avea o întâlnire importantă la Londra, atât de importantă încât...

Speranţele i se spulberară dintr-o dată. în momentul când îi veni rândul la recepţie, îl văzu pe Sterne Parnell intrând în hol.

Fusese plecat! în tot timpul cât ea arsese gazul de pomană, dormind, făcând baie, luând micul dejun, el lipsise din hotel!

îşi sacrifică un moment pentru a se auto-învrednici cu o lungă serie de epitete nu tocmai măgulitoare, pentru că ratase o asemenea ocazie ideală, după care în minte îi încolţi planul B.

într-o clipă, o zbughi spre lift şi se repezi înăuntru. în timp ce apăsa pe butonul etajului ei, inima începu să-i bată de emoţie. N-o văzuse! Reuşise să scape! Acum putea să...

îngrozită, Eden văzu un pantof de comandă apărând dintr-o dată între uşi, pentru a le împiedica să se închidă. Un pantof pe care-l cunoştea prea bine!

- Bună dimineaţa, Eden, o salută Sterne cu destul şarm, în timp ce uşile se deschideau la

loc, lăsându-l să intre.
„Bună pe dracu'!“ se oţărî Eden în sinea ei, privind diversele pachete şi pungi care ieşeau din noua lui geantă de voiaj. Apăsă din nou pe buton, cu furie.
- Ai fost la cumpărături? întrebă ea acru.
- Oarecum, murmură Sterne, se pare că am uitat să-mi iau lenjerie de schimb.
- Ce neglijenţă! replică Eden, privind din nou geanta. După cum arăta, Sterne nu avea de gând să se mai lase păcălit. Se pregătise pentru o urmărire care putea dura două săptămâni!
Liftul se opri, iar Eden ieşi prima. Nu mai avea nimic să-i spună, aşa că nu-l aşteptă, pornind singură pe coridor.
Nici Sterne nu părea să aibă ceva a-i spune, căci ar fi putut-o ajunge din câţiva paşi.
Surprinsă, Eden se opri brusc şi privi în urmă.
Sterne Parnell nu ieşise din lift!
îşi dădu seama imediat: însemna că locuia cu un etaj mai sus, poate chiar cu două. Totuşi, planul ei avea şanse de reuşită!

Repezindu-se în camera ei, îşi îndesă lucrurile de-a valma în geantă şi, trăgând pe ea din mers mantoul, alergă înapoi la lift.

Apăsă pe buton, dar ascensorul era ocupat. Nemaiavând răbdare să aştepte, Eden porni pe

scară şi ieşi val-vârtej din hotel.

Imediat ce-şi descuie Metro-ul, aruncă geanta pe fotoliul de lângă volan, apoi poşeta, şi tocmai îşi vâra piciorul stâng în maşină când un glas suav întrebă:

- încercaţi cumva să trageţi ţeapă la hotel, domnişoară... ăă... Smith?

Amuţită, Eden se răsuci în loc, pentru a vedea că Sterne Parnell nu urcase în camera lui, aşa cum crezuse. Vicleanul, detestabilul, nesuferitul! Coborâse înapoi la parter! La fel de înfuriată pe el ca şi pe ea însăşi, Eden îl privi încruntată prin fereastra deschisă.

- De ce nu dispari odată? întrebă ea aproape strigând, în timp ce simţea din nou mâncărimi în palma dreaptă.

- Ştii bine că mi-ai duce dorul, răspunse batjocoritor Sterne Parnell.

- Ca unei măsele stricate ţi-aş duce dorul! se răsti Eden, fără a se mai lungi la discuţii.

Nu-i mulţumi că-i amintise de plata notei şi porni doar înapoi spre hotel, repetând în sinea ei: „îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc...!“

în timp ce achita camera, îşi spuse că, dacă Sterne Parnell era hotărât să se ţină după ea la tot pasul, nu-i mai rămânea decât să vadă cine se sătura primul de acel război al nervilor.

- Există vreun punct de încasare pe-aici? îl

întrebă ea pe recepţioner.

Dobândind informaţiile necesare, reveni la maşină, de astă dată conştientă că Sterne Parnell nu-i scăpa din ochi nici o mişcare.

Studie un timp harta rutieră, apoi porni motorul. Era timpul să-l invite pe Sterne Parnell la o plimbare.

Ieşi din parcare hotărâtă să cotească la dreapta, dar indicându-i şoferului din Jaguar, care o urma, că voia s-o ia la stânga.

Iritată, constată că Sterne Parnell nu se mai lăsa amăgit. Conducea atent, aşteptându-se la orice vicleşug.

Norocul părea să fie de partea ei: găsi un spaţiu de parcare în imediata apropiere a punctului de încasări pe care-l căuta. Coborî din maşină, satisfăcută. Jaguar-ul era mai lung decât Metro-ul ei, aşa că Sterne nu avea unde să parcheze.

în clipa următoare, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, văzu că de lângă bordură plecau două maşini, nu una! Hotărât lucru, cineva acolo sus n-o iubea! Lin, Jaguar-ul ocupă spaţiul eliberat.

„Lasă, că ulciorul nu merge de multe ori la apă!“ încercă Eden să-şi facă puţin curaj, fierbând de nervi, în timp ce introducea cardul în automat.

După ce-şi încasă banii, reveni la volan, pentru a pune în aplicare planul C.

La ieşirea din oraş, văzu un indicator spre şoseaua M4, dar nu-l luă în seamă. încă mai spera să scape de Sterne Parnell până la căderea nopţii, dar bănuia că avea şanse mult mai mari pe drumurile lăturalnice, întortocheate, decât pe o autostradă lungă şi dreaptă. Porni spre nord, pregătită să-i joace lui Sterne Parnell încă o festă.

Peste o oră, Sterne se afla în acelaşi loc - în mijlocul oglinzii ei retrovizoare.

Eden oftă, mai frustrată ca oricând. Oricât ocolea şi se învârtea pe drumuri de ţară, nu reuşea să scape de el. încetase de mult să mai fie un simplu joc.

în timp ce o lua pe şoseaua spre Bristol, Eden mai găsi câteva atribute dezagreabile pentru cel care-i urmă imediat exemplul. Probabil se aştepta ca ea să treacă Podul Severn la Bristol, pentru ca de-acolo să se îndrepte către South Wales. Şi se părea că nici n-avea altă şansă!

Tocmai îşi spunea că începea să înţeleagă cum s-ar fi simţit Sinbad Marinarul purtându-l în cârcă pe pescarul

din Bătrânul şi marea, când se întâmplă un miracol.

Sterne Parnell ieşi de pe şosea, pentru a se opri în faţa unei staţii service!

Fără îndoială, combustibilul îi era pe terminate, obligându-l să alimenteze neîntârziat. în timp ce apăsa până la refuz pe pedala acceleratorului, Eden începu să-şi formuleze în minte planul D.

La următoarea intersecţie, ieşi din traficul care se deplasa spre sud. După încă o cotitură, peste câteva minute, reveni pe aceeaşi şosea, dar de astă dată în direcţia nord.

în sfârşit, pe Sterne Parnell îl părăsise norocul! Nimic nu-i mai putea risipi euforia, nici chiar apariţia Jaguar-ului, venind spre ea din direcţie opusă.

Eden conducea cu viteză spre nord. Sterne conducea cu aceeaşi viteză spre sud. Se recunoscură în aceeaşi clipă. Eden distinse pe chipul lui o expresie de furie, ceea ce o încântă şi mai mult. îşi desprinse scurt o mână de pe volan, ca să-i sufle o bezea.

Peste cinci minute se mai linişti, deşi continua să se simtă minunat. I-o făcuse, puţin mai conta că-şi trădase direcţia adevăratei destinaţii. Scăpase de el. Scăpase, scăpase, scăpase!

Dar extazul libertăţii nu era sortit să dureze.

Tocmai se înscrisese pe banda de la margine, reducând viteza pentru a face economie de carburant, când, spre groaza ei, văzu Jaguar-ul lung şi lucios încălcând toate limitele legale de viteză, pe banda din mijloc.

- O, nu! exclamă ea - deşi ştia că adevărul era „O, da!“

între timp, în faţă apăruse o staţie service. Sterne Parnell încetinise, iar acum îşi ocupă din nou vechiul loc, în spatele ei. Eden semnaliză intenţia de a coti spre service - şi, spre surprinderea ei, Sterne făcu acelaşi lucru.

Nu mai fu la fel de surprinsă când Sterne o urmă în restaurant. Şi nici când avu tupeul de a se instala la aceeaşi masă.

- Se pare că azi-noapte cineva a mutat South Wales-ul în nord, murmură el.

- Ştiu prea bine unde e South Wales-ul! se răsti Eden, neputând să-l ignore.

- înţeleg... replică politicos Sterne. Deci, nu pot decât să deduc că azi-dimineaţă ai sunat-o pe Megan ca să-i spui că preferi să nu vă mai întâlniţi în South Wales, ci...

Ridică brusc privirea, sfredelind-o cu ochii lui cenuşii, în timp ce întreba încet:

- ...unde, Eden?

Hipnotizată de expresia sinceră a acelor ochi, Eden deschise automat gura.

- în... începu ea, după care scutură din cap, scăldată de o sudoare rece; fusese cât pe ce să-i spună! în... cazul ăsta, continuă, eu iau o salată.

în continuare, Eden fu uimită să constate cât de relaxată se simţi în timpul mesei. Oricât de mult îl antipatiza, jumătatea de oră petrecută în compania lui fu aproape plăcută! Se vedea clar că Sterne Parnell era un om care nu putea fi ignorat. în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea, Eden deschise, aproape fără voie, o conversaţie.

- Şi cum a fost călătoria în străinătate? întrebă
ea.

Deşi de la întoarcerea lui se întâmplaseră atâtea lucruri, în expresie i se văzu clar că ştia la ce se referea.

- Din punct de vedere al afacerilor a mers bine.

- Dar din punct de vedere social? Cred că nu eşti căsătorit, aşa-i?

- Şi din punct de vedere social a fost la fel de reuşită, replică el, fără să se arate jignit de întrebarea personală. Şi, nu, Eden, nu sunt căsătorit.

Lui Eden îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă iubise vreodată, dar se stăpâni la timp. Doamne sfinte, cu ce-o privea pe ea viaţa lui

sentimentală?!

- Unde ai fost? îl întrebă în schimb.
- în Orientul îndepărtat, răspunse Sterne.

Şi, pe tot parcursul mesei, îi vorbi despre Hong Kong şi China, unde Eden dorea de mult să facă o vizită.

- Ei bine, spuse ea când îşi termină cafeaua, revenind la un ton mai rece, acum trebuie să plec.

Şi, cu aceste cuvinte, se ridică şi ieşi din restaurant.

Tocmai îşi descuiase maşina, când îşi dădu seama, copleşită de jenă, că uitase să plătească! La naiba, acum Sterne Parnell avea să creadă că ăsta era obiceiul ei, să lase în urma ei numai note neachitate, oriunde se ducea!

în drum spre uşă, îl întâlni din nou.

- Ai uitat ceva? o opri el.
- Farmecul tău trebuie să fie de vină, replică Eden sarcastic. Am uitat să plătesc masa.
- Am plătit-o eu.
- Trebuie să... începu ea, deschizându-şi poşeta.
- Doamne iartă-mă, comentă ironic Sterne, intenţionat încerci să mă faci să mă simt prost?

- Hm! pufni Eden, renunţând să mai caute banii. De parcă s-a născut persoana care să-l poată face pe Sterne Parnell să se simtă prost!

în timp ce trecea cu Metro-ul pe lângă Jaguar, văzu că şoferul acestuia din urmă o aştepta să iasă prima. Un impuls drăcesc o făcu să oprească, deschizând fereastra.

- Ia-o tu înainte, îl invită, eu trebuie să-mi fac plinul.

- Mă crezi chiar atât de nepoliticos? replică Sterne. Eden îi aruncă o privire frustrată şi porni spre
pompele de alimentare.

Ajunsese aproape de Kendall, în zona unde Thomas îi indicase că se afla Begonia Cottage, când ieşi de pe autostradă, cu Jaguar-ul pe urmele ei, ca întotdeauna. Nu îndrăznea să se apropie mai mult de adresa respectivă, aşa că avea mari şanse de a-şi petrece şi noaptea aceea la un hotel.

îşi aminti că, în urmă cu ani de zile, Thomas şi părinţii lui locuiseră la un hotel de lângă Lake Windermere, aşa că porni într-acolo, storcându-şi minţile în căutarea unui nou plan de a-şi trage pe sfoară hăituitorul.

Tocmai lucra la planul E, care presupunea să se strecoare afară în timpul nopţii şi să-i dezumfle cauciucurile, când zări hotelul

căutat.

După ce parcă, Eden trecu în spatele maşinii pentru a scoate una dintre valizele mari. Intenţionase să-i împrumute Camillei lucrurile de acolo, dar după două zile şi o noapte în care purtase aceiaşi pantaloni şi pulovăr, simţea nevoia să-şi schimbe îmbrăcămintea.

Sterne o ajunse din urmă la uşă. îşi luase cu el noua geantă de voiaj, care acum avea fermoarul închis cu grijă.

- După tine, o pofti el să intre, civilizat.

- Câtă amabilitate...! bombăni Eden.

- Tot Smith? se interesă Sterne, în timp ce se apropiau de recepţie. Vei folosi tot numele „Smith“?

Eden îi aruncă o privire ucigătoare, care nu avu nici cel mai mic efect.

- Ce-ai zice de Jones? sugeră el în continuare.

Subiectul părea să-l amuze, căci adăugă:

- Megan Jones sună bine, nu eşti de aceeaşi părere?

- Mai tacă-ţi gura! îl repezi Eden, refuzând să roşească aşa cum s-ar fi cuvenit, după ce Sterne aproape că o făcuse în faţă mincinoasă apropo de inexistenta ei prietenă „Megan“.

Se opri în faţa recepţiei şi, hotărâtă să evite

acelaşi incident din seara trecută, se grăbi să spună:

- Bună ziua. Aş dori o cameră cu un singur loc.
- Pentru cât timp? întrebă recepţionerul, zâmbind.

Eden zâmbi la rândul ei.

- O săptămână, minţi ea cu deplină neruşinare. Poate chiar mai mult.

După ce completă formularul - atentă să semneze „Smith“ - îl lăsă pe recepţioner să se ocupe şi de Sterne, dar fără a se jena să tragă cu urechea.

- O săptămână, cel puţin, răspunse şi el când i se puse aceeaşi întrebare.

Recepţionerul îi dădu şi lui Sterne un formular, apoi se întoarse spre ea:

- Luaţi cina la hotel astă-seară, domnişoară Smith? se interesă el, binevoitor.

La asta, Eden nu se gândise.

- Da, răspunse ea pe loc.
- Am să vă rezerv o masă, zâmbi recepţionerul. La ce oră v-ar conveni?
- La opt şi jumătate, improviză din nou Eden.

Şi, fără a-l mai învrednici pe Sterne Parnell cu o singură privire, îl urmă pe liftier spre camera ei.

în timp ce-şi umplea cada, simţi cât de

descurajată era. Totuşi, se mai înveseli când, plutind cu voluptate în apa caldă, avu dintr-o dată o viziune cu Sterne Parnell privind furios patru cauciucuri dezumflate.

Totuşi, trebuia ca mai întâi să ştie că adormise. Până acum, Sterne se dovedise un adversar foarte dificil în acest domeniu!

Era opt şi douăzeci şi cinci, când Eden îşi verifică înfăţişarea în oglindă. Rochia bleumarin era una dintre favoritele ei, dar Camillei i-ar fi fost în orice caz prea lungă, îşi dădu ea seama acum, privind mai atentă. îşi aminti ce complimente i se făcuseră ultima dată când o purtase.

Se duse la uşă, o deschise - şi se pomeni faţă-n faţă cu nimeni altul decât Sterne Parnell!

- Tocmai voiam să bat, o informă el, cu o expresie gravă, studiindu-o încet din creştet până-n tălpi.

Eden făcu o încercare grăbită de a-şi ascunde surprinderea. Totuşi, apariţia lui atât de neaşteptată, într-un costum de in proaspăt călcat, îi cam zădărnicea eforturile de a-şi aminti cât de mult îl antipatiza.

- De ce? întrebă ea tăios. De ce voiai să bateţi la uşă?

- Sunt sigur că aveam un motiv, replică

Sterne, prefăcându-se că-l uitase cu desăvârşire, dar frumuseţea ta mi l-a alungat complet din minte.

- La revedere, domnule Parnell, spuse rece Eden, convinsă că mai cunoştea încă cel puţin o duzină de femei frumoase.

- Tocmai mi-am amintit, spuse el, cu un zâmbet, în timp ce-i făcea loc să iasă şi să încuie uşa. Venisem să te conduc la cină.

Eden îi aruncă o privire rece.

- îţi mulţumesc, dar pot găsi şi singură drumul până în sala de mese, îi spuse ea scurt.

Unde... adăugă apăsat, neuitând tendinţa lui Sterne de a se paraşuta la masa ei, am... am rezervat o masă de o singură persoană!

Tocmai pornise pe coridor, când auzi glasul lui replicând:

- De două.

Eden încremeni.

- Ce-ai spus? întrebă ea cu o voce de gheaţă.

Observă că Sterne nu părea deloc încurcat, ba chiar

dimpotrivă, când răspunse, pe chip i se citea o mulţumire blajină.

- Te-am auzit când ai rezervat masa. Şi am „corijat“ uşor rezervarea.

- Ai...!

Tupeul lui o lăsa fără cuvinte.

- Ştiam eu că ai să te bucuri, continuă Sterne şi, apucând-o de cot, o propulsă înainte, comentând din mers, pe un ton de conversaţie:

- Nu e prea amuzant să mănânci de una singură, nu-i aşa?

- Aş prefera să mă conving personal! răspunse caustic Eden.

Şi nu mai scoase o vorbă, până când ajunseră în sala de mese aglomerată, unde i se adresă ospătarului şef cu comentariul:

- Se pare că aveţi mult de lucru în seara asta.

- Pentru bucătarul nostru, oamenii îşi rezervă locurile cu săptămâni de zile în avans, replică şeful de sală.

Următoarele lui cuvinte, rostite cu zâmbetul pe buze, îi risipiră orice speranţă de a solicita altă masă:

- Astă-seară nu ne-a mai rămas nici un loc liber!

- N-ar fi spus-o pe un ton mai firesc nici dacă-l plăteai pentru asta! scrâşni Eden, în timp ce şeful de sală pornea înainte, conducându-i la masă.

- Doamne, ce părere oi fi având despre mine? replică Sterne, ca o imagine a inocenţei întruchipate.

- Nu mă face, că acum ţi-o zic! aruncă Eden.
Dar, în timp ce mergea spre masă, constată dintr-o dată că zâmbea.
- Deci, spuse Sterne, după ce se aşezară şi făcură comanda. Vorbeşte-mi despre Eden... Smith.
Lui Eden îi stătea pe limbă să-i răspundă că-şi putea angaja un detectiv particular ca să-i vorbească despre Eden Smith, dar se stăpâni, găsind nedemnă o asemenea atitudine.

- Nu sunt prea multe de spus, zise ea. Sunt convinsă că un subiect mult mai interesant este domnul Parnell.
- Sterne, preciză el, adăugând binevoitor: când am schimbat rezervarea mesei, n-am intenţionat ca la cină să ţi se servească şi o porţie de plictiseală.
Deştept, măgarul, îşi spuse Eden, dar refuză să cedeze. Sosirea primului fel de mâncare o ajută să se mai abţină un timp, dar imediat ce chelnerul se retrase întrebă:
- Eşti ocrotitorul legal al Camillei de şase ani, din câte înţeleg?
- Adevărat, răspunse scurt Sterne.
Dar, deşi expresia îi rămăsese de nepătruns, Eden îi distinse în ochi o lucire îngheţată când auzi rostit numele pupilei lui.
- Cred că erai cam tânăr ca să fii tutorele

cuiva, comentă ea cu seninătate.

- Când Camilla a rămas orfană, aveam treizeci şi unu de ani. Ea învăţa la o şcoală cu internat, aşa că nu-mi crea nici o problemă.

- Până de curând?

- Până de curând, confirmă el, fără să mai adauge nimic.

Lui Eden nu-i mai veni în minte nici o întrebare, până începură să mănânce felul doi.

- Scuză-mi curiozitatea, Sterne, dar cum ai ajuns să fii tutorele Camillei?

- Nu e nici un secret, ridică el din umeri. Tatăl ei mi-a fost prieten şi m-a ajutat când am intrat în afaceri. Mama Camillei a murit într-un accident, iar Alistair a început să se întrebe ce i s-ar fi întâmplat fiicei lui dacă şi el cădea victimă vreunui accident.

- Iar tu i-ai spus să nu-şi facă griji, promiţându-i că... că vei avea grijă de ea.

- Desigur.

- Iar când accidentul s-a întâmplat...

- Alistair a murit de inimă, o întrerupse Sterne.

Eden rămase tăcută, cu gândul la perioada nefericită prin care trecuse Camilla.

Dar Sterne Parnell părea să se fi săturat de întrebările ei, hotărându-se să pună şi el câteva.

- Alistair Rodgers mi-a dat mult de lucru, în sens pozitiv, spuse el. Şi, apropo de lucru, tu cu ce te ocupi?
- Tocmai îmi caut o slujbă, răspunse ea cu sinceritate. Pe moment, însă, mă preocupă mai mult găsirea unei locuinţe civilizate.
- Deci n-ai minţit când mi-ai spus că aţi împrumutat apartamentul ăla infect până găseaţi o casă de vânzare?
- De ce te-aş fi minţit? Şi... ai dreptate, e un apartament pur şi implu infect.

Masa se apropia de sfârşit, iar Eden nu putea nega că atmosfera dintre ea şi Sterne se ameliorase considerabil.
- Vrei să bei ceva la desert, Eden? o întrebă el.
- Nu, mulţumesc. Şeful de sală avea dreptate, bucătarul de-aici e un geniu. M-am îndopat pe săturate, cred că mă duc direct la culcare.

Sterne o însoţi până la uşa camerei, iar Eden descoperi că jinduia să-l fi cunoscut în cu totul alte împrejurări.

După ce-i luă cheia din mână şi descuie uşa, Sterne o privi lung. Din cine ştie ce motiv, inima lui Eden începu să bată mai repede.
- Ştii, spuse el încet, s-ar putea ca până la urmă să te plac.

- Ai grijă...! îl preveni ea.

Şi nu ştiu dacă să se simtă satisfăcută, ofensată sau altfel, când capul lui se aplecă şi, încet, buzele i le atinseră pe ale ei.

- Mi-ai promis-o pe autostradă, îi aminti el, retrăgându-se.

Eden îşi aminti cum îi suflase o bezea obraznică, în momentul când cele două maşini se încrucişaseră, şi-i zâmbi. Când Sterne zâmbi şi el, însă, avu brusc senzaţia că lucrurile începeau să scape de sub control.

- Noapte bună, îi ură ea grăbită şi intră în cameră, închizând uşa.

Peste cincisprezece minute, Eden îşi luase pe ea un pulovăr şi o pereche de pantaloni curaţi. Toate bagajele erau făcute. Aştepta cu nerăbdare să treacă timpul, pentru a pune în aplicare planul E.

Mai trecură încet încă zece minute, iar Eden tocmai se gândea să-şi facă o cafea, când auzi o bătaie în uşă.

Convinsă că un ospătar de la room-service greşise camera, Eden se duse să deschidă. Dar bărbatul înalt şi brunet de pe coridor nu era un angajat al hotelului.

în momentul când pe chipul lui Sterne Parnell se aşternu uimirea, Eden îşi dădu seama că se aşteptase s-o vadă îmbrăcată în

cămaşă de noapte, nu cu alt rând de haine de oraş. Pentru a preîntâmpina orice întrebare incomodă, se grăbi să atace ea prima:

- Dacă ai venit în camera mea cu intenţia de a duce sărutarea mai departe...

- Nu-ţi face speranţe! i-o reteză el scurt. A avut loc un accident. Am venit să-ţi spun că fratele tău vitreg e în spital.

Capitolul 5

- Thomas e în spital! exclamă Eden.

în secunda următoare, o cuprinseră teama şi suspiciunea.

- Nu cumva... mă minţi... doar ca să descoperi unde se află... nu-i...

- Doamne sfinte, femeie! i-o reteză Sterne, nervos. S-a-ntâmplat un accident de circulaţie. Camilla şi Morissey sunt în spital. în stare gravă... amândoi.

Eden simţi că i se îndoiau genunchii şi căută să se agaţe de ceva. Sterne, însă, reacţionă imediat, sprijinind-o.

- Nu! O, nu! gemu ea îngrozită, amintindu-şi de un alt accident - cel în care îşi pierduseră viaţa părinţii ei.

Vag, simţi că Sterne, ţinând-o strâns de braţe, o ducea înapoi în cameră, unde o ajută să se aşeze.

- Iartă-mă, bâigui ea, făcând încercări disperate să-şi revină. N-am obiceiul... să mă p-p-pierd cu firea... Părinţii mei... tatăl meu... au... a... murit într-un ac- accident de maşină... In care spital e Thomas? Vreau să mă duc la el.
- In starea asta nu poţi conduce, declară Sterne. Te duc eu.

Deodată, Eden îşi dădu seama cât de nesimţitoare fusese, ceea ce-i alungă orice cuvânt de protest.

- Sigur că da, spuse ea, te duci la spital ca s-o vezi pe Camilla. Iartă-mă, nu m-am...

Lăsă fraza neterminată când Sterne, văzând haina gata pregătită pe pat, o luă şi i-o ţinu în faţă, ca s-o ajute să se îmbrace.

Cu o senzaţie de amorţeală, Eden îl însoţi până în parcare. Sterne demară în tăcere.

- In ce stare... sunt? întrebă ea, pentru a risipi liniştea rău-prevestitoare.

Răspunsul lui scurt o făcu să tresară ca sub efectul unui şoc electric.

- Critică.
- Amândoi?
- Da, răspunse scurt Sterne.

Din nou se lăsă tăcerea.

Eden începu să se roage cu disperare, după care vorbi din nou, cu voce înecată:

- Cum...

- Cum s-a întâmplat? Din câte-am dedus, mergeau cu nu ştiu ce rablă de maşină si li s-au stricat frânele.

Lui Eden nu-i scăpă nota de reproş din glasul lui.

- Nu era maşina lui Thomas, se grăbi ea să-i ia apărarea. Ne pregăteam să plecăm în străinătate, aşa că pe-a lui şi-o vânduse...

- E clar că-l interesa mai mult o vacanţă în străinătate decât să aibă un mijloc sigur de transport, interveni tăios Sterne.

Eden se pregătea să-i spună că voiau să plece definitiv, nu în vacanţă, dar îşi dădu seama că nu conta. Mult mai important era să revină la întrebarea pe care încercase să i-o pună înainte.

- Cum ai aflat despre accident? reluă ea.

- Am telefonat acasă, după cină - pentru orice eventualitate. Servitoarea mi-a spus că sunase poliţia. După aceea, am dat telefon la poliţie, apoi la spital.

- Şi poliţiştii de unde ştiuseră numărul tău... ca să telefoneze?

Tonul ei îl făcu pe Sterne să-i arunce o privire piezişă, dar răspunse netulburat:

- Camilla avea în poşetă carnetul de cecuri şi o scrisoare pe care era notată adresa.

- Dar numele lui Thomas îl ştiu? se grăbi Eden să întrebe, presupunând că Thomas şi Camilla fuseseră într-o stare prea gravă pentru a putea vorbi.
- Il ştiu acum.
- De la... tine?
- Era firesc să li-l spun, replică scurt Sterne. Dacă a furat maşina şi, în consecinţă, a fost cât pe ce s-o omoare pe Camilla, din partea mea merită orice-i rezervă viitorul...
- N-a furat nici o maşină! Ti-am...
- Poliţiştii mi-au spus că maşina e înregistrată pe un nume, carnetul lui de cecuri pe altul, iar chitanţa din potrofel, de la închirierea casei, pe un al treilea.
- Doar nu te aşteptai să-şi declare numele real, ca să se pomenească cu tine în prag înainte ca el şi Camilla să-şi fi rezolvat situaţia! se răsti nervoasă Eden.
- Rezolvat! ripostă Sterne. Pe toţi sfinţii, am să-l rezolv eu de nu se vede!

Eden îşi stăpâni imboldul de a-i da una. Starea de amorţeală îi dispăruse complet, iar teama pentru situaţia lui Thomas îi trezea dorinţa de a se descărca pe omul de lângă ea.

Işi continuară drumul într-o tăcere împietrită. Când intrară în curtea spitalului, Eden era atât de neliniştită încât sări din maşină înainte ca

aceasta să se fi oprit. Sterne, însă, ajunse înaintea ei la uşă şi o deschise.

înăuntru, preluă iniţiativa imediat. Acum, când obţinuse informaţiile pe care le dorea, amabilitatea cu care o tratase înainte dispăruse. îl găsi imediat pe medicul care se ocupase de cei doi accidentaţi şi, fără să piardă vremea, îi spuse cine erau şi întrebă care era situaţia.

- Nu e bine deloc, teamă mi-e, răspunse doctorul Henry, începând imediat să descrie pe larg vătămările suferite de Thomas şi Camilla.
- L-aş putea vedea pe fratele meu? întrebă Eden.

Doctorul nu ezită.

- Desigur, pentru câteva minute.

Eden porni într-o direcţie, iar Sterne în cea opusă.

Cu sufletul la gură, Eden intră în rezerva unde zăcea Thomas, împănat cu ace şi tuburi. Când îi văzu chipul palid, abia îşi putu stăpâni lacrimile.

îi luă uşurel mâna, parcă sperând să-i insufle o parte din voinţa, din forţa ei vitală.

- Ne dăm toată silinţa, îi spuse cu blândeţe sora care îl asista.

Cele câteva minute trecuseră. Eden porni pe coridor, fără a fi conştientă încotro se îndrepta.

- Cum te simţi? întrebă un glas cunoscut.
Ridică privirea, pentru a vedea chipul lui Sterne Parnell.

- Mă simt... cum s-ar simţi oricine într-o situaţie ca asta, replică ea simplu. Dar tu...? continuă, observând că obrajii lui Sterne erau cam palizi.
- Nu pot să sufăr spitalele, răspunse el posomorât. Hai să ieşim de-aici.
Când ajunseră la maşină, Eden îşi mai revenise întrucâtva.
- Unde te gândeşti să mergem? întrebă ea, în timp ce Sterne ocolea spre partea cu volanul.
Privind-o peste capota maşinii, Sterne răspunse:
- Aici n-am putea decât să-i încurcăm. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la hotel şi să ne odihnim - atâta cât putem...
Obosită, Eden se uită la ceas. Era ora unu noaptea. Dintr-o dată, oricât de prăbuşită era, simţi o aversiune clară faţă de a reveni la hotel.
- Nu vreau să mă duc la hotel, spuse ea şi, convinsă că Sterne avea să plece singur într-acolo, dădu să se îndepărteze de maşină.
Glasul lui o ajunse din urmă:
- De ce?

Eden se opri. Să-i spună că nu-i prea plăceau hotelurile? Părea o scuză prostească.

- E... e prea departe de spital, răspunse ea.

Sterne căzu pe gânduri.

- Poate că ai dreptate.

Apoi, vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o cheie.

- Au găsit-o în blugii Camillei, când au dezbrăcat-o la urgenţă, o informă el. Dacă nu mă înşel, e a uşii de la Begonia Cottage - la doi paşi de-aici.

Şi adăugă, ca şi cum n-ar mai fi fost nimic de spus:

- Mergem acolo.

- Ştii despre Begonia Cottage... ştii adresa! exclamă Eden, încercând să câştige timp. Nu era sigură că i-ar fi convenit să se ducă acolo.

- Am aflat adresa când am sunat la poliţie şi le-am putut spune cine era în realitate „domnul Jenkins“, chiriaşul.

- Aha...! murmură Eden, înţelegând că „Jenkins“ fusese pseudonimul folosit de Thomas. Dar acolo nu e telefon! protestă ea.

Drept răspuns, Sterne ocoli maşina şi-i deschise portiera.

- Dacă situaţia se agravează, vom afla curând, spuse el scurt. Stai aici, până mă duc eu să le spun unde ne pot găsi.

Reveni imediat. Când opriră în faţa casei, Eden avu impresia că nu trecuse nici un minut de când părăsiseră curtea spitalului.
Era o clădire mică, izolată de cele din jur, iar cheia se potrivea într-adevăr la uşă. Sosirea lor la ora unu şi ceva noaptea, însă, nu trecu neobservată.

Imediat ce Sterne deschise uşa, auziră ţăcănind încuietoarea casei alăturate. Un şuvoi de lumină străpunse întunericul, iar din casă ieşi o femeie cu un pardesiu aruncat în grabă peste cămaşa de noapte.

- Sunt doamna Fox, se prezentă ea, adăugând pe un ton sever: proprietăreasa acestor două case.

Eden îl lăsă pe Sterne să-i explice doamnei Fox cine erau şi ce căutau pe proprietatea ei. Reieşi că gazda fusese deja vizitată de poliţie. Imediat ce află de la Sterne că tocmai se întorseseră de la spital, deveni mai binevoitoare.

- Cum se simt? întrebă ea cu compasiune. O pereche atât de fermecătoare, şi...

- Vom şti mai multe mâine-dimineaţă, o întrerupse Sterne, deloc dornic să afle ce pereche fermecătoare făceau pupila sa şi fostul lui subaltern.

- Ei, sper ca mâine veştile să fie mai bune,

spuse doamna Fox. Iar în Begonia Cottage vă veţi simţi bine şi veţi fi aproape de spital. Şi-acum, să vă aduc nişte cearşafuri curate, apoi vă veţi putea culca.

Eden îl lăsă pe Sterne s-o urmeze pe doamna Fox şi intră în Begonia Cottage. După ce găsi comutatorul, descoperi un salon plăcut, mai spaţios decât se aşteptase, şi o bucătărie mare, care servea şi drept sufragerie.

Tocmai revenea în hol, când apăru şi Sterne, încărcat cu aşternuturi şi prosoape. Eden desprinse dintre ele două cearşafuri şi două feţe de pernă, plus un prosop de deasupra vrafului.

- Eu mă culc, spuse ea fără nici o intonaţie. Noapte bună.

Dacă Sterne îi răspunsese, nu-l auzi. Aprinse lumina de pe scară şi, la etaj, găsi trei uşi - două dormitoare şi o mică baie. Eden alese dormitorul de lângă baie şi, deodată, simţi că o podideau lacrimile, văzând pe oglinda măsuţei de toaletă o cravată pe care ea i-o dăruise lui Thomas.

Deşi chiriaşii erau internaţi în spital, doamna Fox nu oprise încălzirea centrală, aşa că Eden făcu o baie, apoi puse prosopul pe calorifer la uscat şi, întrucât lenjeria de corp i se umezise şi ea, iar în cameră era foarte cald,

se culcă fără să mai îmbrace nimic.

Avea senzaţia că abia aţipise, când o trezi brusc zgomotul cuiva care intrase în camera ei. Era o dimineaţă întunecoasă, iar intrusul, fără pic de consideraţie, aprinse lumina.

Buimacă, Eden se ridică în capul oaselor.

- Ce...? Cine e...?

O secundă nu fu sigură care era răspunsul, unde se afla, ba nici măcar cine era ea însăşi.

Dar bărbatul înalt şi brunet care se oprise lângă pat nu-i privea faţa, iar Eden, urmărindu-i somnoroasă ochii, se dezmetici brusc. Tresărind puternic, observă că Sterne Parnell se uita fascinat la sânul ei stâng, al cărui vârf trandafiriu se iţea sfios deasupra cearşafului!

- Ieşi afară! ţipă ea, înroşindu-se ca focul, în timp ce smucea de cearşaf ca să se acopere.

- Doamne sfinte! exclamă Sterne, fără a-i veni să creadă. Doar nu cumva...

Se întrerupse, privind în adâncul ochilor ei albaştri strălucitori, şi-şi transformă întrebarea retorică în afirmaţie:

- Eşti fecioară!

- Şi ce dacă? se răsti Eden, încă destul de zăpăcită. Sau o fi şi asta o crimă?

- Nu e nici o crimă, răspunse Sterne, revenindu-şi treptat, numai că...

- Numai că ce?

- Presupusesem, ridică el din umeri, că din moment ce ochii şi gura ta numai frigiditate nu exprimă, o femeie atât de frumoasă şi inteligentă trebuia să fi acceptat măcar unele dintre ofertele care, cu siguranţă, o potopesc de când a împlinit vârsta majoratului.

Eden simţi că se înroşea din nou. Despre propria ei frumuseţe nu ştia ce să spună, dar în materie de inteligenţă... reuşise să scape de el? Nu prea!

- Cu riscul de a-ţi distruge cercetările de-o viaţă, permite-mi să-ţi spun că nu orice tânără trecută de optsprezece ani, acceptabil de arătoasă şi cu o inteligenţă modică e o boarfă, replică ea cu aprindere. Şi-acum, dispari!

Sterne nu zâmbi, dar nici nu păru ofensat.

- Aşa-mi mulţumeşti că ţi-am adus ceaiul? întrebă el ironic, întorcându-se să ia ceaşca pe care o lăsase lângă uşă în timp ce căuta comutatorul.

In loc de mulţumiri, Eden continuă pe un ton la fel de ostil:

- De unde ai laptele? Aseară, în bucătărie nu era!

- L-am primit o dată cu aşternuturile şi prosoapele. Ti-l las pe noptieră.

In timp ce Sterne punea lângă pat ceaşca şi farfurioara, spiritul de observaţie al lui Eden reveni - o dată cu o parte, măcar, din inteligenţa pe care i-o atribuise Sterne.

- Te-ai bărbierit! constată ea, pe un ton acuzator. Şi ţi-ai schimbat cămaşa!

- Dacă vrei să intrăm în cele mai intime detalii, află că am făcut şi o baie, replică el, dar tonul sarcastic îi pieri când observă cearcănele de sub ochii ei. La fel ca tine, mărturisi, n-am putut adormi. M-am întors la hotel, am plătit şi am adus bagajele.

- Şi ale mele...? începu Eden să întrebe.

- Curios, o întrerupse el ironic, aveai valiza gata făcută când am intrat în cameră. Până şi periuţa de dinţi era împachetată.

Eden îi aruncă o privire elocventă, fără să se îndoiască un moment că îi ghicise planul de cum îi văzuse bagajele pregătite.

- Mi le-ai adus? întrebă ea scurt.

Sterne dădu din cap.

- Şi pe cele din portbagajul maşinii, adăugă el.

Eden ştia că avea cheile maşinii în poşetă.

- Şi mai ai tupeul să mă acuzi pe mine de tendinţe infracţionale! aruncă ea, în loc de mulţumire.

La auzul cuvântului „infracţionale“, chipul lui

Sterne se întunecă din nou.

- îţi aduc valizele, spuse el răstit şi se răsuci să iasă.

- Lasă-le lângă uşă! mai strigă Eden în urma lui. Abia când uşa se deschise din nou, fără nici un
ciocănit, şi valizele fură puse în cameră, se convinse din nou că Sterne Parnell nu primea ordine de la nimeni.
îl găsi în salon.

- Vreau să telefonez la spital, începu ea, dar expresia lui Sterne o făcu să se întrerupă.

- Am telefonat eu adineaori.

- Şi... şi ce-au spus? întrebă Eden cu vocea dintr-o dată uscată, înţelegând din expresia lui că veştile nu erau deloc bune.

- Camilla încă se mai zbate între viaţă şi moarte.
Eden simţi că i se usca gâtul.

- Şi... Thomas?
Indiferent, Sterne răspunse:

- Morissey e în comă.
Câteva secunde, Eden îl privi ameţită pe omul care, nepăsător, tocmai îi dăduse şocanta veste că fratele ei drag era în comă.

- In comă... repetă ea. Thomas e în comă!
începea să-şi piardă controlul şi, în acelaşi timp,

simţi că-i reveneau puterile.

- Numai tu eşti de vină! strigă. Dacă nu te amestecai, Thomas şi Camilla n-ar fi fugit şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Dacă...

- Dacă nu mă amestecam, i-o reteză cu glas îngheţat Sterne, pupila mea ar fi fost acum logodită cu un individ care va deveni un escroc la fel de mare ca şi tatăl lui!

Eden nu mai cunoscuse niciodată o asemenea furie. Mâna i se repezi prin aer de la sine, dar Sterne Parnell se aşteptase şi, la fel ca prima dată, o apucă de încheietură.

- Porcule! şuieră ea frustrată. Te fac complet răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat! Dacă... dacă Thomas nu... nu-şi revine... continuă, albă la faţă, tremurând de furie şi şoc, n-am să te iert niciodată.

- Dacă el îşi revine, iar pupila mea nu, replică înverşunat Sterne, azvârlindu-i încheietura mâinii, atunci îl voi face eu, personal, să-şi dorească să nu-şi mai fi revenit niciodată!

Nu era o ameninţare aruncată într-o doară, iar Eden înţelese imediat. Sterne Parnell vorbea absolut serios. îl privi cu dispreţ - şi i se răspunse asemenea. Nu mai era nimic de spus. Eden alergă în camera ei, de unde-şi luă

haina şi poşeta.

îmbrăcându-se din mers, coborî scara şi ieşi din Begonia Cottage. Se grăbea cu disperare să ajungă la spital.

Capitolul 6

Marţi dimineaţa, când Eden deschise ochii, primul ei gând fu speranţa că în acea zi Thomas urma să-şi revină din comă. Până atunci nu dăduse nici un semn că s-ar fi grăbit să se alăture din nou celor vii.

Luni, aflaseră că starea Camillei se ameliora, cu excepţia unei răni la piciorul drept, care mai cauza unele complicaţii. Intre Eden şi Sterne părea să se fi instaurat un armistiţiu. Eden îşi petrecuse toată ziua la căpătâiul lui Thomas, vorbindu-i, deşi ştia că nu putea s-o audă.

Şi acum făcu acelaşi lucru. Se aşeză pe scaunul de lângă pat, începând să depene amintiri din trecut.

După-amiază, când îşi reluă veghea la căpătâiul lui Thomas, ajunse curând la depănarea unor amintiri dureroase.

- îţi mai aminteşti cum a fost când mama s-a internat în spital, ce îngrozitor ne-am simţit fără ea...?

Amintirea acelei senzaţii îngrozitoare de gol îi strecură o notă insistentă în voce. Continuă rugător:

- Trezeşte-te, Thomas. Te rog, te rog, trezeşte-te! Numai pe tine te mai am pe lume şi... şi nu vreau să rămân singură. Dacă pentru tine însuţi nu vrei să te trezeşti... atunci, te rog, te rog, îl imploră ea, pentru mine te rog să te trezeşti!

O zgudui un suspin. Deodată, însă, un zgomot o făcu să-şi dea seama că nu mai era singură în cameră. Ridică privirea, iar în clipa următoare Sterne Parnell făcu un pas, apărând în faţa ei.

Surprinsă să-l vadă acolo, Eden îl privi cu frumoşii ei ochi albaştri strălucind de emoţie.

- Mi-au spus să-i vorbesc, îi explică ea. Dar nu se trezeşte... Orice-aş spune... nu-l pot face să mă audă. Nu vrea să se trezească!

- După cum arăţi, ai să clachezi înainte de a-şi reveni el, remarcă încet Sterne.

Uşa se deschise şi intrară două surori. Ca de obicei, Sterne preluă iniţiativa, luând-o de braţ pentru a o conduce pe coridor. Surprinsă, Eden constată că nu se mai împotrivea.

- Unde mergem? întrebă ea.
- Ai nevoie de aer.
- Dar... Thomas...!

- Ai să-l găseşti tot acolo la întoarcere, replică Sterne, ajutând-o să se urce în Jaguar. Porni motorul şi demară, iar peste scurt timp trase pe dreapta. Eden nu avu nici o obiecţie când Sterne, arătând spre zona deluroasă din jur, propuse:

- Vino să te mai dezmorţeşti.

Eden îl urmă în tăcere, şi tot în tăcere începură să urce pe cea mai apropiată colină. Era o zi remarcabil de însorită pentru luna octombrie şi, când ajunseră pe culme, privind peisajul fabulos din jur, Eden simţi că începea să-şi regăsească echilibrul emoţional.

Nu refuză, când Sterne o invită să se aşeze amândoi pe o bancă de lemn vopsit.

- E frumos aici, comentă ea.

- Este, fu Sterne de acord.

Când Eden întoarse capul spre el, îi susţinu privirea, adăugând:

- Viaţa... e plină de surprize.

Şi continuă s-o privească. Deodată, Eden distinse în ochii lui ceva care-i făcu inima să bată mai repede.

- Nu... nu ştiai că... dincolo de colină se vede... peisajul ăsta? întrebă ea, cu o voce cam şovăitoare.

- Acum vin aici pentru prima oară.

- E un loc magic, spuse ea pe negândite.

Deşi vorbise cu sinceritate, dintr-o dată simţi o sfială nefirească.

- Şi Camilla cum se mai simte? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

- E tot sub efectul sedativelor, dar a ieşit din starea critică, răspunse Sterne. După ce piciorul începe să se vindece, nu va mai avea nici o problemă.

- Mă... bucur să aud.

Referirea la Camilla, însă, îi amintise de spital.

- Ar fi timpul să mă întorc, spuse ea.

Sterne se ridică s-o ajute.

Şi deodată, întreaga lume păru să se oprească în loc. Căci, în timp ce-l privea întrebătoare, Eden rămase conştientă doar de un singur lucru - de el.

Crezu că avea s-o sărute şi ştiu că, dacă o făcea, nu l-ar fi oprit. Dar o rafală de vânt neaşteptată risipi vraja. Amândoi îşi ridicară în acelaşi timp câte o mână spre părul răvăşit. Degetele li se atinseră, iar Eden simţi că se însufleţea toată. Niciodată nu mai fusese atât de acut conştientă de prezenţa unui bărbat. Se răsuci în loc şi dădu să plece, ştiind că era necesar să se îndepărteze de el cât mai repede.

- Şi masa? se auzi glasul lui Sterne.

întrebarea lui o făcu să se întrebe dacă era

singura care-şi pierduse parţial minţile.

- Masa...? repetă ea.

- Ar fi cazul să mâncăm ceva mai consistent, continuă Sterne, în timp ce coborau panta. Propun ca diseară să lăsăm în sertar deschizătorul de conserve şi să mergem undeva în oraş.

Eden ezită, dar constată că nu era nevoie să răspundă imediat. Ajunseseră la maşină, iar Sterne îi deschise portiera, apoi ocoli să se urce şi el. Insă invitaţia era atât de neaşteptată încât o punea pe gânduri

- oare chiar era atât de nebună pe cât crezuse în urmă cu câteva momente? Oare şi Sterne simţise acelaşi lucru, sau totul se petrecuse numai în imaginaţia ei?

- De fapt... spuse ea, în ultima vreme mi-a cam pierit pofta de mâncare. Cred că voi sta acasă, mulţumindu-mă cu conservele pe care mi le-am adus.

Spre liniştea ei, Sterne nu insistă.

Dar, când vru să coboare din maşină, în curtea spitalului, Sterne îi acoperi mâna de pe clanţă cu a lui.

- Un moment.

Eden îl învrednici cu o privire fals-plictisită.

- Da?

Dacă schimbarea din atitudinea ei îl

nedumerea cât de cât, Sterne nu arătă prin nimic. în schimb, o întrebă:

- Te tentează ceva anume?

Expresia distantă a lui Eden fu alungată de nedumerire. Privindu-l, îi zări în ochi un licăr jucăuş.

- Refuz ca diseară să mănânc din conserve. Să-ţi aduc o friptură, sau preferi altceva?

- Te duci la cumpărături?

- Şi ce credeai, o tachină el, că un biet mascul nu e capabil de aşa ceva?

Gheaţa pe care se străduise să şi-o adune în jurul inimii începu să se topească. Sterne nu voia să cineze singur! Tot timpul dorise să ia cina împreună.

- Te previn că nu-s o bucătăreasă prea îndemânatică, găsi ea de cuviinţă să-l avertizeze.

- Din câte am înţeles, cărbunele face foarte bine la digestie, murmură Sterne, iar Eden nu-şi putu stăpâni râsul.

Dar orice poftă de râs îi pieri când, mai târziu, aştepta pe coridor, în timp ce fratele ei era tratat de asistente şi surori. Nu se înregistrase nici o schimbare

- şi totuşi, nu situaţia lui o frământa, ci gândul la Sterne Parnell.

- Puteţi intra, anunţă o soră care ieşea din

cameră, întrerupându-i şirul îngrijorător al gândurilor.

Eden îl mai văzu pe Sterne abia spre seară, iar între timp se convinsese că nu se simţea deloc atrasă de el si că puţin îi păsa dacă ea îl atrăgea sau nu.

Sterne o văzu apropiindu-se si coborî din maşină pentru a-i deschide portiera.

- Cum a fost la cumpărături? se interesă Eden, preferând să nu discute despre Thomas sau Camilla. Te-ai putut orienta prin supermarket?

- Zdrăngăneala aia de fond e obligatorie? replică
el.

Eden râse cu compasiune, deşi se bucura că Sterne ar fi preferat să se lipsească de acompaniament muzical la cumpărături.

Ajunseră curând la Begonia Cottage, unde curând îi pieri ideea că Sterne nu cumpărase decât ingredientele pentru cina din seara aceea.

- Ce Dumnezeu ai luat aici?! exclamă ea, văzându-l că scotea din portbagaj două cutii mari de carton.

- Deplorabilul tău obicei de a nu avea în casă nimic pentru micul dejun trebuie să înceteze, replică el cu falsă severitate. Ia-o pe-

asta, continuă, îndesându-i în mâini un pachet cu şuncă. De restul mă ocup eu.
De când auzise despre accidentul lui Thomas, peste toate grijile lui Eden se formase şi o teamă per-

sistentă privitoare la Sterne. Dar, văzându-l cum aducea cumpărăturile în bucătărie şi începea să le pună în ordine, îşi dădu seama că, în alte împrejurări, compania lui ar fi fost extrem de plăcută.

Această descoperire în sine era suficientă pentru a-i declanşa un nou conflict interior.

- Mă duc să fac o baie, îi spuse ea scurt, imediat ce cutiile se goliră.

- Du-te, Eden, răspunse blajin Sterne. Cred ai înţepenit, după ce toată ziua ai stat pe scaun în aceeaşi poziţie.

Nu voia să fie drăguţ cu ea, nu voia! îi tăia aripile, după cum dovedi tonul mult mai blând pe care-i replică:

- N-am să stau mult. Poţi aştepta până atunci, ca să mâncăm?

- Pot face mai mult de-atât, zâmbi Sterne cu o expresie care avea cele mai nesuferite efecte. Am să curăţ cartofii.

Când reveni din baie, Eden îl găsi în bucătărie, destupând o sticlă de vin. Observă că pusese masa, iar pe aragaz fierbea o oală

cu cartofi curăţaţi.

- Continuu eu, se oferi ea.

- Vinul în timp ce găteşti face munca mai plăcută... spuse Sterne în timp ce-i oferea un pahar, privind-o în ochi.

- Mulţumesc.

Eden luă vinul dar, împotriva propriei voinţe, nu reuşi să-şi ascundă destul de repede expresia amuzată. A lui, însă, deveni dintr-o dată extrem de serioasă.

Zâmbetul se şterse şi de pe buzele lui Eden. Câteva secunde, aerul dintre ei păru să fi încremenit. Sterne o privea atât de intens, încât lui Eden îi venea să-l întrebe ce se întâmplase.

Apoi se întoarse brusc spre uşă şi comentă, pe cel mai firesc ton:

- Cu riscul de a părea un zbir misogin, te las să roboteşti la bucătărie câteva minute, până merg şi eu să mă spăl.

Peste o jumătate de oră, cina era gata, dar Sterne încă nu coborâse. Eden ieşi la baza scării.

- Sterne! strigă ea, punând un picior pe prima treaptă.

- Da? se auzi glasul lui, de sus.

- Dacă nu cobori, ţi se răceşte mâncarea!

Eden nu sorbise decât pe apucate din pahar şi

şi-l aduse la masă.
Tocmai îşi luase furculiţa, când Sterne apăru în uşă.
- Iartă-mă că am întârziat, se scuză el, aşezându-se, dar am căutat peste tot o pereche de şosete curate.
Cumva, imaginea lui Sterne căutându-şi şosetele o amuza prin însăşi banalitatea ei.
Eden îl privi, fără a-şi putea stăpâni zâmbetul, şi propuse:

- Dacă ţi le laşi afară, le pot spăla eu.
- îţi admir curajul, ilustră doamnă, replică Sterne fără pic de haz, dar mă pricep de minune să mi le spăl singur.
- Dacă-s într-un asemenea hal, insistă Eden, convinsă că nu era nimic în neregulă cu şosetele lui, şi nici cu picioarele, atunci n-ai decât.
Deodată, amândoi izbucniră în râs.
Masa continuă într-o atmosferă la fel de plăcută - şi de tensionată. Ajunseseră la brânză şi biscuiţi, când Eden îi simţi ochii îndreptaţi spre ea şi ridică privirea.
într-adevăr, Sterne o observa, dar dezinvoltura şi buna lui dispoziţie din timpul mesei se risipiseră.
- Ce...? începu să întrebe Eden, cam nervoasă.

- Morissey... e singura ta rudă?

Eden ştia că Sterne o auzise spunându-i acest lucru lui Thomas, când îl implorase să se trezească.

- Da, răspunse ea, începând însă din nou să fie mai precaută.

- Şi îl... iubeşti... strict ca o soră pe fratele ei vitreg?

Tonul firesc al lui Sterne era contrazis de severitatea expresiei, iar Eden amână răspunsul, încercând să descopere ce anume ascundea întrebarea lui. Nu dură mult. Toată relaţia ei cu Sterne evolua în jurul celei dintre Thomas şi Camilla, ceea ce însem-

na că întrebarea fusese determinată de îndoielile lui Sterne privind iubirea lui Thomas faţă de Camilla.

- Dacă-ţi închipui că Thomas ar putea avea pentru mine şi alte sentimente decât cele frăţeşti, mută-ţi gândul, replică ea scurt. Thomas o iubeşte pe Camilla şi...

- Nu asta am întrebat, i-o reteză scurt Sterne.

- Afecţiunea mea pentru Thomas, continuă Eden cu răceală, este aceea a surorii care simt cu adevărat că-i sunt, chiar dacă prin vene nu ne curge acelaşi sânge.

încheiase cu o privire ostilă spre Sterne

dar, spre surprinderea ei, expresia lui aspră dispăruse.

- Şi oare de ce n-ai spus aşa de la început? murmură el, cu multă blândeţe.

Eden îl sfâşie din privire - dar, cumva, se simţea dezarmată. Se ridică.

- Noapte bună, mai spuse ea scurt şi ieşi.

Ştia ce anume o irita. Sterne o întrebase despre iubirea ei pentru Thomas. Acest lucru i-l readusese pe Thomas în minte. Pe el şi pe Camilla.

Avea toate motivele să se supere, conchise Eden. Thomas suferise îngrozitor când Sterne îi spusese de ce se împotrivea atât de vehement căsătoriei dintre el şi Camilla. Desigur, Sterne nu ştia că, după ce aflase adevărul despre moartea tatălui său, Thomas însuşi spusese că nu se mai putea însura cu Camilla, dar...

Eden oftă şi, stingând lumina, se cuibări în pat, încercând să adoarmă.

Dar somnul o ocolea.

Se gândise să se scoale mai devreme dimineaţa, pentru a spăla vasele rămase de la cină. Dar, întrucât nu părea să aibă nici o şansă de a adormi încă cel puţin două ore, se hotărî să nu mai amâne.

Convinsă că Sterne nici nu se atinsese de vase, luă pe ea halatul şi ieşi din cameră fără

zgomot. Coborî în bucătăria-sufragerie, aprinse lumina... şi încremeni.
încăperea era curată-lună!
O copleşi vinovăţia că, fără să se gândească o clipă măcar, îl lăsase pe Sterne să facă totul. Dar nu-i mai rămânea decât să se culce, aşa că se întoarse să iasă - şi i se opri inima în loc. Neauzit de ea, Sterne apăruse în uşă.
îl privi amuţită, observându-i picioarele desculţe şi pieptul gol.
- N-n-n-am vrut să te deranjez, se scuză ea încurcată.
- S-a-ntâmplat ceva? întrebă liniştit Sterne, fără s-o slăbească din ochi.
- Nu puteam adormi...
- Te frământau gândurile la fratele tău vitreg? continuă el, în timp ce-i făcea loc să treacă, urmând-o în continuare pe scară.
Eden dădu din cap.

- Noapte bună, îi ură ea pentru a doua oară în seara aceea.
- Văd că devine un obicei, glumi Sterne.
Zâmbind, Eden îşi aminti că şi în prima seară când
veniseră la Begonia Cottage îi urase de două ori noapte bună.
- îmi pare rău că te-am lăsat pe tine să strângi singur masa şi să speli toate vasele, se

scuză ea.

- Preasfânta mea mătuşă! exclamă Sterne, făcând-o să zâmbească şi mai larg. Doar nu vrei să spui că ai coborât la ora asta numai ca să faci curat la bucătărie.

- Stai pe-aproape şi-ai să-nveţi multe, râse Eden.

Deodată, însă, expresia lui Sterne deveni serioasă,
iar instinctul o îndemnă imediat pe Eden să-şi vadă de drum.

Hotărâtă, porni spre camera ei. Aproape ca şi cum s-ar fi conformat unui instinct similar, Sterne dădu să intre în camera lui. Numai că uşile se aflau în direcţii opuse, aşa că, pornind amândoi în acelaşi timp, se ciocniră la mijloc. Se ciocniră - se atinseră. Eden ridică o mână ca să se sprijine, şi-i întâlni pieptul gol. O cuprinse un val de furnicături şi, deşi era conştientă că ar fi trebuit să-şi retragă mâna, n-o putu face. îl auzi pe Sterne gemând, iar unul dintre braţele lui o cuprinse. Privirile li se întâlniră.

Apoi, li se întâlniră şi buzele.

Eden nu mai simţise în viaţa ei aşa ceva. Sărutul părea s-o pătrundă până în cele mai ascunse fibre ale făpturii ei. Când Sterne o cuprinse cu ambele braţe, strâns, Eden se

agăţă de gâtul lui.

- Draga mea... şopti el, când sărutul se sfârşi. înfiorate de acest murmur tandru, buzele lui Eden
se întredeschiseră, într-o implorare tăcută de a o săruta din nou.

Gemu slab când gura lui se coborî iar peste buzele ei despărţite, şi îşi încleştă mâinile pe spatele lui gol. Trecură minute fără număr, în timp ce Sterne o săruta pe ochi, pe urechi şi în josul gâtului.

Când mâna lui împinse într-o parte materialul halatului şi cămaşa de noapte, Eden se lipi de el şi mai strâns.

- O, Sterne! exclamă ea, însetată să-l simtă mai aproape, cât mai aproape...

Ştia că dorinţa avea să i se împlinească. Sterne, parcă citindu-i gândurile, o ridică uşor în braţe şi o duse în dormitorul lui.

La fel de uşor o depuse pe pat, începând s-o sărute prelung, cu patimă. Fără grabă, îi scoase halatul şi îi trase uşurel bretelele cămăşii de noapte de pe umeri.

- Eşti atât de frumoasă, murmură el, cu glasul îngroşat.

- Sterne...! nu-şi putu stăpâni Eden un nou strigăt, pârjolită pe dinăuntru de o dogoare care o împiedica să nu se gândească

la altceva decât la el.
Şi totul continuă astfel până când un gest al lui Sterne o făcu să înţeleagă, alarmată, că se apropiau de punctul fără întoarcere. în panică, Eden îl văzu ducându-şi mâna la fermoarul pantalonilor. Iar când o sărută din nou, constată că nu mai era la fel de nepăsătoare ca în urmă cu câteva momente.
- Voi avea grijă să nu te doară, iubito... Această şoaptă o făcu să tremure şi să-şi dea seama că nu putea merge până la capăt.
- Nu... icni Eden şi, împingându-l într-o parte, se ridică de pe pat şi-şi luă halatul. Când îl privi, văzu că amuţise, nemişcat, uimit, aşa că fu nevoită să continue.
- M-a durut destul până acum... din cauza lui Thomas. Mi-ai cauzat destulă durere.
Expresia lui Sterne se înăspri. Când şi el se ridică de pe pat, Eden făcu un pas înapoi.
- Asta n-are nici o legătură cu Morissey, scrâşni el. Ne priveşte numai pe noi!
- Ei, haide, Sterne, încercă Eden să pară ironică, dorind cu disperare să-l vadă ieşind din camera ei.

Nu-mi spune că ai uitat ce părere ai despre mine: că sunt o escroacă la fel de parşivă ca fratele meu vitreg!
Sterne îi aruncă o privire exasperată.

- Nu fi proastă... începu el.

- Am fost proastă, îl întrerupse ea pe un ton îngheţat, că m-am lăsat surprinsă de tine pe nepregătite, într-un moment de slăbiciune. Dar dacă nu-mi venea mintea la timp... dacă mă lăsam să uit ce i-ai făcut fratelui meu...

Se întrerupse, pentru a-şi trage respiraţia, convulsiv.

- ...atunci, mâine dimineaţă, nu te-aş fi urât numai pe tine, ci şi pe mine însămi!

Un moment, avu impresia că-l văzuse pălind.

în clipa următoare, însă, Sterne se întoarse spre uşă şi ieşi nepăsător, aruncând peste umăr:

- Doamne, Dumnezeule - cât caz, numai pentru un fleac de interludiu fizic!

Capitolul 1

Ultimele cuvinte ale lui Sterne continuau s-o usture când, în zorii zilei, Eden deschise uşa sufrageriei- bucătărie. Aruncă o privire furioasă spre etaj şi vru să pună ibricul pe aragaz. Simţind că era cald, se uită la ceainic. Crezuse că Sterne era încă în pat, dar şervetul pus peste ceainic o înştiinţă că se trezise deja.

După ce-şi turnă o ceaşcă, în timp ce se aşeza la masă, îşi aminti de şunca din frigider. N-avea decât să rămână acolo!

Chiar atunci auzi uşa de la intrare deschizându-se. Va să zică, Sterne fusese plecat. Deodată, în mintea lui Eden se ivi din noua imaginea ei însăşi, aproape goală, în timp ce Sterne o privea cum zăcea întinsă pe pat.

Obrajiii se înroşiră ca focul şi, când uşa bucătăriei se deschise, Eden întoarse capul spre fereastră, privind afară fără a distinge nimic.

- Am telefonat la spital, se auzi glasul lui Sterne, vorbind pe un ton calm.

Valul de îngrijorare pentru fratele ei îi alungă roşeaţa din obraji.

- Thomas...? întrebă ea, răsucindu-se din nou cu faţa spre Sterne, care nu-i mai puse răbdarea la încercare.

- Morissey e în aceeaşi situaţie.

Uşurarea că starea Thomas nu se agravase o făcu pe Eden să regrete felul cum se purtase cu Sterne în seara trecută.

- Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa de a te fi interesat despre fratele meu, spuse ea cu o răceală destul de ostentativă.

în ochii lui Sterne se zări o lucire tăioasă.

- Ca răspuns la întrebarea pe care nu mi-ai pus-o despre pupila mea, continuă el,

Camilla a progresat remarcabil de ieri şi până azi.

- Mă... bucur... răspunse ezitant Eden.

- Şi eu, replică el rece, adăugând: imediat ce va suporta deplasarea, o să fie transferată la un spital din Londra.

- O vei transf...!

- Desigur! o întrerupse brutal Sterne. Firma mea e la Londra. După ce o duc pe Camilla acolo, am să-mi pot relua munca, vizitând-o zilnic.

- Pare o formulă ideală, comentă Eden, imitându-i răceala din glas. Mă şi mir că ţi-ai putut întrerupe activitatea atâta timp.

- Oricine îşi poate sacrifica două, trei zile, în caz de urgenţă, ripostă el. Azi la amiază am o întâlnire în Londra. Dacă eşti gata, te duc cu maşina până la spital.

- Sunt gata când eşti şi tu, ridică din umeri Eden.

Când se opriră în curtea spitalului, Eden îi aruncă
o privire întrebătoare, nefiind sigură dacă intenţiona s-o viziteze pe Camilla înainte de a pleca spre Londra. Dar observă pe chipul lui o asemenea nerăbdare de a o vedea eliberându-i maşina, încât expresia îi deveni distantă şi coborî ca şi cum scaunul ar fi început s-o frigă.

Aproape de intrarea în spital, Sterne o ajunse din urmă, parcă pentru a-i demonstra că nu era nerăbdător să plece, ci doar iritat de prezenţa ei. Nu-l luă în seamă. Porniră amândoi în direcţii diferite, spre rezervele celor doi pacienţi.

Ziua trecu chinuitor de încet. La ora două şi jumătate, când reveni la spital pentru vizita de după- amiază, Eden îşi aminti brusc, cu un sentiment de vinovăţie, că încă nu trecuse pe la Camilla. Conştiinţa o mustră şi mai tare când îşi dădu seama că Sterne plecase la Londra, iar pe pupila lui n-o mai vizita nimeni.

într-adevăr, sora şefă îi confirmă că domnişoara Rodgers s-ar fi bucurat să primească o vizită.

în rezerva ei, Camilla era înconjurată de flori. Avea un ochi vânăt şi părea foarte amărâtă, până când îşi recunoscu vizitatoarea.

- Eden! se lumină ea la faţă. O, ce bine-mi pare că te văd! Voiam să vii, dar m-am gândit că Thomas are mai multă nevoie de tine. Ce face? întrebă, cu zâmbetul pălindu-i. Şi-a...?
- Nu s-a schimbat nimic, răspunse prudentă Eden, întrebându-se cât de mult ştia Camilla.
- E tot în comă? întrebă îngrijorată fata.
- Mă tem că da.

- Doamne, cât îmi doresc să mă lase să-l văd! explodă Camilla.
- încă nu te poţi da jos din pat, încercă Eden s-o liniştească.
- Aşa zic ei! nu se lăsă tânăra, dar apoi reveni la un ton mai calm. Cum arată? Are răni pe faţă? E...?
- Tu eşti mai desfigurată decât el, îi spuse Eden.
- Slavă Domnului! exclamă Camilla. Mi-au spus că leziunile interne îi sunt în curs de vindecare, dar... Of, sper să-şi revină cât mai repede! N-aş suporta să...

Vocea i se frânse, iar Eden căută să-i spună ceva care să-i alunge deznădejdea. Biata Camilla; nu-l putea vedea pe Thomas şi probabil îşi ieşise din minţi, de când aflase despre starea lui.

- Pe lângă că doreşti să-l vezi, cum e şi firesc, mai ai nevoie de ceva? o întrebă ea.

Camilla clătină din cap:

- Nu, Eden, îţi mulţumesc. Tutorele meu s-a asigurat să nu-mi lipsească nimic.

Din tonul ei, Eden deduse că, în acel moment, tutorele nu era favoritul Camillei.

- Frumos din partea lui... murmură ea, pe un ton împăciuitor.
- Frumos! exclamă Camilla. După tot ce-a

făcut! Dacă nu se încăpăţâna aşa să ne despartă, n-am fi ajuns în spitalul ăsta!
Şi Eden îşi spusese acelaşi lucru - ba chiar, dacă n-o înşela memoria, îi spusese şi lui Sterne. Şi totuşi, în felul cel mai ciudat, se pomeni luându-i apărarea!

- Totuşi, este ocrotitorul tău legal, murmură ea, dar numai pentru a o auzi pe Camilla replicând cu aprindere:

- Dacă vrei să-mi ştii părerea, sare peste cal cu îndatoririle astea de „ocrotitor“!

- Dar, desigur, e destul de firesc, insistă cealaltă faţă a lui Eden, la fel de hotărâtă să-l apere pe Sterne.

Camilla, însă, nu se îndura cu nici un chip şi refuză să se îmbuneze când Eden îi spuse că Sterne fusese atât de îngrijorat pentru ea, încât lipsise două zile de la firmă.

- Merită să fie îngrijorat, pufni Camilla. Dar acum a plecat înapoi la Londra şi sper să rămână acolo. Săraca de tine, o compătimi ea, casa e atât de aproape de spital şi cred că te-ai simţit îngrozitor, locuind acolo împreună cu el.

- îngrozitor?

Pentru nimic în lume Eden nu-şi putea da seama ce-ar fi putut să fie atât de îngrozitor.

- îngrozitor, sigur că da! stărui Camilla.

Altfel, cum? Când Thomas zace aici, în halu-n care-a ajuns, cred că-l deteşti pe Sterne la fel de mult ca mine!

Când reveni în camera lui Thomas, Eden nu-şi mai amintea cum răspunsese la aceste cuvinte. De un singur lucru era convinsă: gura ei refuzase cu îndărătnicie să confirme că-l detesta pe Sterne Parnell!

în seara aceea, Eden mâncă singură şi se culcă la fel de singură. Dormi pe apucate, iar a doua zi dimineaţa, după ce se trezi, bău singură o ceaşcă de ceai şi fu nevoită să accepte adevărul: îi era dor de Sterne. în scurtul răstimp de când se cunoşteau, ajunsese să facă parte din viaţa ei.

Tocmai se pregătea să plece la spital, când auzi soneria de la intrare. Primul ei gând, oricât de ridicol, fu că era Sterne, şi se duse să deschidă, cu inima bătându-i nebuneşte.

Se strădui să zâmbească la vederea doamnei Fox, dar surâsul i se şterse de pe buze când proprietăreasa o anunţă:

- Au dat telefon de la spital, ca să spună că... Când văzu cum pălise Eden, se întrerupse.

- A, da’ n-ai de ce să te îngrijorezi! Fratele dumitale se simte mai bine! exclamă ea grăbită şi, în continuare, îi spuse că domnişoara Rodgers o convinsese pe sora şefă

să sune imediat ce putea da vestea cea bună, că domnul Morissey ieşise din comă.

- A ieşit din...! îngăimă Eden.

- Azi-dimineaţă şi-a revenit! zâmbi radioasă doamna Fox. Şi cred că domnişoara Rodgers nu-i străină de treaba asta, pentru că era cu el când s-a întâmplat.

„O, Dumnezeu să te binecuvânteze, Camilla!“ se rugă Eden în sinea sa, abia aşteptând să ajungă la spital, pentru a-l vedea cu ochii ei pe Thomas.

Dar, când ajunse, află că în cursul acelei dimineţi lui Thomas urmau să i se facă diverse teste.

- Domnul Morissey nu mai e în stare critică, o informă amabil, dar şi semnificativ, sora şefă.

Eden înţelese că libertatea de a-l vizita pe Thomas la orice oră tocmai îi fusese îngrădită, dar era prea fericită ca să se mai supere.

- Dacă apucaţi, i-aţi putea spune că vin să-l văd după-amiază? întrebă ea.

- Fireşte, răspunse sora şi plecă grăbită să-şi vadă de treburi.

Când reveni la spital, Eden află că Thomas dormea - dar era un somn sănătos, de refacere. Stătu lângă el doar un minut, apoi ieşi tiptil, ca să se intereseze dacă o putea

vizita din nou pe Camilla.

- Nu-i aşa că-i extraordinar?! exclamă fata, în extaz, de cum o văzu.

- E minunat! răspunse Eden din toată inima. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că Thomas...

- A fost o nimica toată, zâmbi Camilla, în culmea fericirii.

- Ce s-a întâmplat? Vreau să zic... cum...

- O, să vezi, a fost nemaipomenit! se repezi Camilla. După cum ştii, au spus că încă nu eram destul de întremată ca să mă duc să-l vizitez...

- Şi s-au răzgândit?

- Nu. Sau, mă rog, abia când o soră m-a găsit pe coridor. Cum a spus sora Corrigan, după ce-au adus ca fulgerul un fotoliu rulant: „decât să te împing înapoi la pat, pot la fel de bine să te împing mai departe“.

- Plecaseşi să-l vezi pe Thomas... fără permisiune?! exclamă Eden.

- Tu n-ai fi facut-o? De când am aflat despre el, am tot zăcut aici, fierbând în suc propriu, iar azi-noapte, adică mai bine zis dimineaţa pe la şase, n-am mai suportat.

- Şi pe urmă nu te-ai simţit rău? întrebă Eden, sincer îngrijorată.

Camilla clătină din cap.

- Vizita la Thomas a fost cel mai bun medicament din lume pentru mine. Doctorul a trecut pe-aici mai adineaori şi a spus că, dacă sunt cuminte, pot merge din nou la Thomas, azi după- amiază. Tu l-ai văzut?

- De la el vin acum, dormea, îi răspunse Eden şi, bănuind că fata dorea ca în după-amiaza aceea să rămână singură cu Thomas, continuă: cred c-am să revin mai pe seară. Ia spune-mi, s-a trezit din comă imediat ce ţi-a auzit vocea?

Camilla negă din nou.

- Vreo zece minute, parc-aş fi vorbit cu pereţii. Dar, cu cât continuam, cu atât sora Corrigan se uita mai insistent la mine şi ştiam că din clipă-n clipă avea să întoarcă scaunul şi să mă scoată de-acolo. Aşa că până la urmă m-am pomenit strigând: „Dacă nu te trezeşti în clipa asta, Thomas Morissey, n-am să ţi-o iert niciodată!“ Pe urmă mi-a fost aşa de ruşine...! mărturisi ea. Dar n-am apucat să-i cer iertare că, dintr-o dată, a deschis ochii!

După vizită, când ajunse la Begonia Cottage, Eden îşi făcu ceva de mâncare şi se gândi că n-ar fi stricat să aspire şi să şteargă praful.

Pe la ora şase seara, parterul arăta mult mai bine. Nici etajul nu se prezenta prea rău, deşi lui Eden i se

cam înmuiaseră genunchii când intrase în camera folosită de Sterne. La şase şi jumătate, după ce făcu o baie, se schimbă şi bău pe fugă un ceai, porni spre spital.

Când îl văzu pe Thomas, Eden fu impresionată de schimbare. Diversele tuburi fuseseră înlăturate, iar fratele ei vitreg, proaspăt spălat şi bărbierit, stătea rezemat de perne.

- O, iubitule! exclamă ea, aproape plângând. Te pot întreba cum te simţi?

- Fragil, zâmbi Thomas. Şi vinovat.

Fragil, Eden putea să înţeleagă. Dar...

- Vinovat? repetă ea.

- Extrem de vinovat. Frânele maşinii lui Charlie Oakes începuseră să mă lase cam prin perioada când am cunoscut-o pe Camilla. Ştiam al dracului de bine că trebuia să le repar, numai că nu-mi găseam timp... Aş fi putut s-o am pe conştiinţă! exclamă el, copleşit de remuşcări.

- Ei bine, slavă Domnului că n-a fost cazul! îl încu- rajă Eden, schimbând repede subiectul. Ti-au spus ce-a făcut Camilla? Că a încălcat dispoziţiile şi a venit să te vadă, azi-dimineaţă?

Thomas zâmbi.

- E extraordinară, nu-i aşa?

- Este, confirmă Eden din toată inima.

- Ne-am văzut azi după-amiază, continuă el. Mi-a spus că stai la Begonia Cottage.
- Nu te deranjează, nu-i aşa?
- Sigur că nu mă deranjează, fleaţo! o mustră el cu drag, dar imediat se încruntă, parcă într-un efort de a-şi reaminti, mărturisind: sunt încă destul de zăpăcit, aşa că spune-mi, cum ai aflat despre accident? Porniseşi spre Begonia Cottage, sau erai încă la Londra? îmi spuseseşi că urma să pleci chiar vineri seara, dar...
- Atunci am pornit, într-adevăr, îi răspunse Eden. Sau, mă rog... mai mult sau mai puţin... înţelegi... am avut... ăă... companie.
- Mai luaseşi pe cineva cu tine?
- Nu tocmai... „luasem“...
- Haide, o îndemnă Thomas. Presimt că n-am să pot dormi la noapte, dacă nu-mi spui totul.
- Păi... începu Eden, extrem de încurcată, ştiu că-s
o fleaţă, vorba ta, dar după ce mi-ai telefonat, l-am sunat pe tutorele Camillei ca să-i spun că primisem veşti de la voi.
- L-ai sunat! exclamă Thomas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
- Am spus c-am fost fleaţă, nu? murmură amărâtă Eden. Dar prevăzusem să pornesc la

drum peste cinci minute.

- Şi a intervenit ceva?

Eden dădu din cap.

- La maşină, am descoperit că se dezumflase un cauciuc. Şi până să-l schimb, a apărut Sterne Parnell. Mi-a schimbat roata, apoi s-a luat după mine.

Observă că Thomas rămăsese tăcut, aşa că se grăbi să-i spună şi restul.

- Oricât am încercat, n-am reuşit să scap de el şi... în fine, ce s-o mai lungim, când m-am apropiat de Begonia Cottage cât îndrăzneam de mult, m-am cazat la un hotel. Sterne... Parnell, se grăbi ea să-i adauge şi numele de familie, s-a cazat tot acolo. Când a dat telefon acasă, servitoarea i-a spus că sunase poliţia. Atunci a sunat şi el la poliţie, şi...

- Şi pe urmă a venit şi ţi-a spus? încheie Thomas în locul ei. Săraca de tine, cred că ai avut un şoc îngrozitor.

- Am avut... confirmă Eden şi din nou se simţi datoare să-i spună: Sterne... Parnell a fost foarte drăguţ. Când a văzut cum...

- Sterne Parnell, drăguţ??? o întrerupse Thomas, care numai în relaţii „drăguţe“ cu Sterne Parnell nu fusese.

- Altfel, nu ştiu cum să spun, fu Eden nevoită să insiste. Când a văzut cum m-a lovit

în cap vestea, a fost foarte... ăă... înţelegător, şi...

- înţelegător?!? i-o reteză din nou Thomas. Dar, pe neaşteptate zâmbi - şi comentă, la fel de neaşteptat:

- Sper să rămână la fel de înţelegător şi când va afla că praful s-a ales de ultimul lui plan de a ne despărţi, pe Camilla şi pe mine. Eden era necăjită că ostilităţile continuau, dar nu putea face nimic. Se mulţumi să întrebe:

- Care plan?

- Sterne Parnell intenţiona s-o transfere pe Camilla la un sanatoriu din Londra, în după-amiaza asta. Din păcate, nimeni nu s-a gândit să-i spună şi ei, până când ambulanţa privată a intrat în curte.

- Şi Camilla... a refuzat să plece? înţelese Eden, simţind că pălea.

- A ameninţat că urlă de se dărâmă tot spitalul, dacă încearcă cineva s-o apropie la mai puţin de zece iarzi de ambulanţă! declară mândru Thomas.

- Vai de mine... murmură abia auzit Eden. Thomas zâmbi şi mai încântat.

- Am descoperit că nu stă deloc rău în materie de „voinţă“.

- Dar... Sterne Parnell, în calitate de ocrotitor legal, n-o poate transfera şi împotriva

voinţei ei? se interesă Eden.

- Nu şi dacă începe să i se destabilizeze temperatura, cum s-a întâmplat atunci, răspunse Thomas. Nici un medic serios n-ar autoriza transferul pe o asemenea distanţă, cu temperatură mare - mai ales când aici se reface în condiţii perfecte.

- Cred că ai dreptate, spuse încet Eden, simţind că
i se usca gâtul, iar inima începea să-i bată mai neregulat.

Nespus de încântat, Thomas continuă:

- O fi crezut tutorele Camillei că şi-a luat adio de la spitalul ăsta, dar acum cred că va apărea din nou aici înainte să se termine weekendul următor.

Eden crezuse şi ea că-şi luase adio de la Sterne Parnell.

- Aşa crezi? îl întrebă pe Thomas, care nu mai înceta să zâmbească.

Şi nici cu preţul vieţii nu şi-ar fi putut stăpâni nici ea zâmbetul care-i pornea de undeva din adâncurile inimii, pentru a-i lumina faţa, incomparabil mai strălucitor decât surâsul satisfăcut al lui Thomas.

Capitolul 8

Vineri dimineaţa, Eden se trezi din somn cu zâmbetul pe buze. Expresia îi deveni visătoare: era foarte posibil ca, în acel weekend, să-l

vadă din nou pe Sterne.

Thomas fiind acum în afară de orice pericol, Eden se hotărî să amâne pe după-amiază plecarea la spital şi-şi petrecu dimineaţa spălând şi călcând toate hainele pe care le găsi prin casă.

La unu şi jumătate ieşi din Begonia Cottage, oprindu-se pe drum ca să cumpere reviste pentru Thomas şi Camilla. Când ajunse la spital, însă, descoperi că nu era nevoie să se deplaseze până la rezerva Camillei. Fata era în vizită la Thomas.

- Cum vă simţiţi? îi întrebă Eden pe cei doi tineri, care arătau atât de fericiţi împreună încât o făceau să se simtă ca o vizitatoare nepoftită.

- Bine, spuse Thomas, zâmbindu-i Camillei.

- Amândoi, îi zâmbi Camilla lui Thomas.

Uitându-se de la unul la altul, Eden îi anunţă:

- Mai am de făcut unele cumpărături strict necesare, până nu se închid magazinele. Aţi avea nevoie de ceva?

Când ieşi din rezervă, cu o mică listă de târguieli, Eden era perfect conştientă că nu aveau nevoie decât unul de celălalt.

Cumpărăturile nu durară mult, dar Eden nu voia să-i deranjeze în scurtul răstimp pe care-l puteau petrece împreună, aşa că se duse din nou pe colina unde urcase împreună cu Sterne.

Stătu o oră, fără să ştie cum trecea timpul, pe aceeaşi bancă. Insă orice-ar fi făcut, nu mai reuşea să regăsească starea de mulţumire pe care o avusese în compania lui. Minutele treceau, iar vraja continua s-o ocolească.

Seara, când plecă de la spital, era ora şapte. Tocmai traversa curtea, când deodată se opri ca sub efectul unui şoc. Lângă maşina ei era parcat un Jaguar! Un Jaguar pe care l-ar fi recunoscut oriunde!

Inima începu să-i bată cu putere la gândul că Sterne era atât de aproape. Pradă unei emoţii intense, se răsuci în loc, hotărâtă să-l caute.

Imediat ce-şi aţinti ochii spre uşă, ca la un semnal, din clădire apăru silueta înaltă a lui Sterne.

Ochii lui o reperară imediat, observând pe loc că se uita la el. Eden se simţi cam iritată, dar şi dintr-un alt motiv. Avusese la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să se pregătească

pentru această reîntâlnire - şi ce pregătise? Nimic! Iar Sterne venea deja spre ea!

Abia având timp să se reculeagă, Eden îl întâmpină cu prima întrebare care-i trecu prin minte:

- Ce faci aici?

- Acelaşi lucru pe care-l faci şi tu, cred, replică Sterne tărăgănat.

- înseamnă că ai plecat din Londra înainte de cinci, ridică Eden din umeri, îndepărtându-se de maşina lui.

- Dacă are vreo importanţă pentru tine, pluti glasul lui Sterne pe deasupra celor două autovehicule, am plecat pe la prânz.

înţelegând că era încă îngrijorat pentru Camilla, dacă-şi luase din nou o jumătate de zi liberă, Eden făcu încă o încercare de conversaţie indiferentă, în timp ce-şi descuia maşina.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, am văzut-o pe Camilla chiar azi. îşi revine cu mare repeziciune.

- Cu atât mai bine! mormăi Sterne. Dacă ai văzut-o, ai şi auzit, fără îndoială, că se simte destul de bine ca să hotărască singură în care spital vrea să se refacă!

Eden dădu din cap şi se aşeză la volan. Incepu să se joace într-o doară cu comenzile. Când în sfârşit porni motorul, maşina lui Sterne ieşea deja din curte.

Ajunse la Begonia Cottage în timp ce Sterne, cu geanta de voiaj în mână, tocmai cobora din Jaguar.

„Fii drăguţă cu el!“ o îndemnă o voce interioară, în timp ce bătăile inimii îi deveneau mai dezordonate. Dar, când Sterne i se adresă, pe cel mai antipatic ton cu putinţă, lui Eden îi veni mai degrabă să-i dea un şut în fluierul piciorului.

- Ai vreo obiecţie să mă instalez într-o jumătate a vilei? bombăni el repezit.

- Numai dacă-ţi poţi ţine mâinile acasă! se răsti Eden, la fel de agresiv.

- N-ai tu de două ori norocul ăla!

Fără a mai catadicsi să-i răspundă, Eden porni pe cărare, fierbând de furie. Porcul! tuna şi fulgera ea, în sinea ei. Porc îngâmfat şi egotist! Se duse drept la bucătărie, puse ibricul la fiert şi începu să-şi pregătească o farfurie cu sandvişuri. Sterne nu intră, ducându-se cu geanta direct sus.

în noaptea aceea dormi din nou prost.

Stătea culcată cu faţa spre peretele dintre camerele lor, dorind mai mult decât oricând să se ducă la el, pentru a lămuri totul. Dar Sterne, prin însăşi atitudinea lui, îi demonstrase că puţin îi păsa dacă erau prieteni sau nu.

Duminică dimineaţa, când se trezi, Eden descoperi cu mândrie că nici ei nu-i păsa în ce relaţii erau. Hotărâtă să i-o demonstreze printr-o atitudine cât mai rezervată, făcu o baie, se îmbrăcă şi coborî la bucătărie.

- B-bună dimineaţa, îl salută ea cu o politeţe rece; dacă pulsul îi sărea peste nouăzeci numai la vederea lui, oricum n-avea să afle nimeni altcineva.

- Bună dimineaţa, răspunse Sterne, indiferent la ramura de măslin pe care i-o întinsese. în dimineaţa asta nu te grăbeşti să ajungi la spital?

Eden zâmbi cu jumătate de gură, pentru a nu părea prea ostilă.

- Thomas a ieşit din comă, îl informă, dându-şi seama cu o secundă de întârziere că Sterne trebuia s-o fi aflat de la Camilla. De fapt... Thomas nemaifiind în stare critică, n-am nici un motiv să mă grăbesc.

- De fapt... i-o întoarse Sterne, pregătindu-

şi nessul, Camilla fiind în stare de orice ca să mă provoace, cred că nici eu n-am nici un motiv de grabă.

Eden nu-şi putu stăpâni râsul. Niciodată nu putuse rezista umorului lui Sterne.

- Imi pare rău că se poartă aşa cu tine, se grăbi ea să spună şi descoperi că, în timp ce continua, îi ieşeau de la sine pe gură toate lucrurile la care se gândise în lipsa lui. La fel de rău cum îmi pare, în ceea ce mă priveşte, că te-am... că te-am acuzat de... de a fi răspunzător de accidentul lui Thomas.

Sterne luă o înghiţitură de cafea.

- Nu mă mai consideri vinovat? întrebă el încet.

Eden clătină din cap.

- Chiar dacă maşina nu era a lui Thomas, ar fi trebuit să-i repare frânele când au început să se deregleze, spuse ea, încercând totuşi să-i ia fratelui ei apărarea atâta cât putea. In mod normal, desigur, s-ar fi ocupat de starea maşinii, dar tocmai o cunoscuse pe Camilla şi...

- Şi avea altele pe cap? sugeră Sterne.

Deşi expresia lui, care se întunecase dintr-o dată, nu-i plăcea deloc, Eden ţinea neapărat să continue, dacă tot ajunsese până aici.

- Da, confirmă ea, avea altele pe cap. O iubea foarte mult pe Camilla şi...

Cuvintele îi pieriră, când pe chipul lui Sterne se aşternu scepticismul.

- O iubeşte! declară ea scurt.

- Nu zău!

Tonul dispreţuitor al acestui „Nu zău!“ o irită şi mai mult.

- Ba zău! se răsti Eden. Thomas o iubeşte enorm pe Camilla şi, continuă ea cu aprindere, ştiind prea bine unde avea să ajungă, averea pe care o va moşteni ea nu-l interesează cu nimic mai mult decât...

- Atunci de ce, i-o reteză scurt Sterne, când i-am spus categoric că mă opun ferm s-o mai curteze pe pupila mea şi că niciodată nu voi consimţi la căsătoria lor, de ce a încercat să-mi forţeze mâna, înnoptând cu ea în casa asta, ca s-o compromită?

Pradă unui amestec de uimire şi furie, Eden sări de pe scaun. Ştia că în acea privinţă nu-l putea apăra pe Thomas, dar nu vedea nici un motiv de a nu-i arăta lui Sterne şi cealaltă faţă a monedei.

- Dacă ea s-a compromis petrecându-şi nopţile aici cu Thomas, îl repezi ea, acelaşi

lucru se poate spune şi despre mine! Şi eu am fost compromisă - dar de tine!

Nu se simţea compromisă în nici un fel, dar când termină de vorbit observă că Sterne încremenise. O privi pătrunzător drept în ochi, după care, vorbind foarte rar şi calculat, întrebă:

- Insinuezi că ar trebui să te cer în căsătorie?

O fracţiune de secundă, Eden fu cât pe ce să profite de ocazie. Dar, în următoarea fracţiune de secundă, expresia lui lipsită de orice urmă de romantism o făcu să înţeleagă că Sterne ar fi făcut un stop cardiac dacă-i răspundea că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult. întrebarea lui fusese rostită sarcastic - ceea ce o durea!

- Doamne fereşte şi apără! exclamă ea batjocoritor, în cea de-a treia fracţiune de secundă. Ar fi o soartă mai cumplită decât moartea!

Ii văzu ochii îngustându-se, dar faptul că riposta ei îl ofensa era ultimul care s-o îngrijoreze. Cu o lucire duşmănoasă în ochi, contraatacă:

- Iţi dau cuvântul meu, Sterne Parnell, că

atunci când mă voi mărita am să aleg un bărbat care să nu se întrebe: „Oare mă ia de soţ pentru bani?“

- Dacă nu va fi complet dobitoc, n-o să aibă nici o îndoială! nu se lăsă mai prejos Sterne.

Eden era prea mândră ca să arate cum îi frângeau inima cuvintele lui.

- Măgar neruşinat ce eşti! şuieră ea. Pentru asta n-am să te iert niciodată!

- Ce să-ţi povestesc, acum ştiu de ce n-am să dorm eu nopţile! replică Sterne cu nepăsare.

Simţind că nu mai putea să se stăpânească, Eden abia reuşi să-l mai întrebe:

- Cine pleacă din casa asta, tu sau eu?

Şi, pentru cazul că nu înţelesese mesajul:

- N-am de gând să mai petrec nici o noapte sub acelaşi acoperiş cu tine!

- Nu-ţi face iluzii, mârâi Sterne, repezindu-şi bărbia înainte. Nu alerg cu limba scoasă să-ţi răpesc nepreţuita virginitate, ştiu prea bine că ţi-o păstrezi pentru cine va oferi cel mai mult!

Eden mai încercase de două ori să-i cârpească o palmă. De data asta, reuşi. Mâna ei despică aerul cu furie, nimerindu-l drept în obraz. Usturimea palmei îi risipi durerea din

inimă, dar numai un moment. Şi, în acel moment, Sterne îi apucă încheieturile ambelor mâini ca într-o pereche de cătuşe. Eden îi văzu o venă pulsând la tâmplă şi, în momentul când o trase spre el, se temu că, împins de furie, intenţiona să se răzbune pe gura ei, pedepsindu-i-o cu a lui.

- Să nu-ndrăzneşti să mă atingi! zbieră ea în clipa când Sterne, dintr-o singură mişcare, îi eliberă mâinile

şi o săltă în braţe. Incepu să se zbată cu furie, dar o strângea ca într-un cerc de oţel şi, când îi văzu capul începând să coboare, o cuprinse panica, făcând-o să urle cea mai sfruntată minciună din toate:

- O, Doamne, cât te mai urăsc, Sterne Parnell!

Gura lui ajunsese atât de aproape încât îi simţi respiraţia pe obraz. Insă, tocmai în momentul când ştiu că era prea târziu, braţele lui o eliberară pe neaşteptate.

Clătinându-se pe picioare, văzu că Sterne se albise la faţă. In clipa următoare se răsuci brusc în loc şi ieşi din cameră cu paşi mari.

Eden era în stare de şoc, dar înţelese din zgomotul paşilor că Sterne se ducea la etaj. Nu

se clintise din loc nici cu un deget când îl auzi coborând din nou, spre uşa din faţă. Apoi uşa se deschise şi imediat se trânti la loc, cu un zgomot ca al căderii unei ghilotine.

Nu-l ura, ştia prea bine că minţise, dar nici nu-şi regreta cuvintele. Urcă în camera ei şi se aşeză pe pat, cu braţele încrucişate în faţă. Il iubea - şi se părea că nimic n-ar fi putut să schimbe asta - însă ar fi fost prea dureros să-l mai revadă.

Când, într-un târziu, se ridică, Eden ştia ce avea de făcut.

Doamna Fox se arătă foarte binevoitoare când Eden îi bătu în uşă şi se oferi să plătească chiria pentru încă o lună.

- Trebuie să mă întorc la Londra, îi explică ea, cu un zâmbet forţat. Cred că domnişoara Rodgers va fi externată din spital înaintea fratelui meu, şi va dori să fie cât mai aproape de el posibil.

- Sigur că da, încuviinţă doamna Fox, oferindu-se imediat să aştepte întoarcerea domnişoarei Rodgers cu casa încălzită şi aerisită.

După ce-şi luă rămas-bun de la doamna Fox, Eden se opri la prima cabină telefonică,

sună la spital şi îi ceru surorii de gardă să-i transmită lui Thomas, din partea ei, că răcise. Pentru a nu risca să contamineze tot spitalul, se hotărâse să întrerupă vizitele câteva zile.

în continuare, nu se mai opri până la Londra.

Avea să treacă o lună înainte ca Eden să se întoarcă în Lake District. O lună în care nu făcu altceva decât eforturi conştiente de a-şi pune din nou viaţa în ordine.

îi scrisese lui Thomas că răceala se complicase, determinând-o să se întoarcă la Londra, apoi că, deşi se vindecase, prefera să aştepte până dispăreau toţi

microbii. De asemenea, sub pretextul că în apartamentul igrasios nu avea nici o şansă de însănătoşire, se mutase la un mic hotel particular, al unei familii.

Teama de o posibilă întâlnire cu Sterne o reţinea în Londra. Totuşi, era suficient de preocupată pentru a suna la spital, ca să se intereseze cum mai progresa Thomas.

Inainte de a apuca s-o facă, însă, îi telefonă el.

- Thomas! exclamă încântată Eden, după ce fiica hotelierului îi făcu legătura. Tocmai

voiam să te sun... Ce faci? Cum se simte Camilla?

- Cum mai stai cu răceala? o întrebă el în schimb.

- Parcă nici n-aş fi fost bolnavă, răspunse Eden, cam ruşinată.

- Bine, continuă Thomas cu căldură.

Şi, în continuare, îi spuse că amândoi evoluau rapid, iar Camilla urma să fie externată săptămâna viitoare.

- Se întoarce la Londra?! exclamă Eden.

- Nici pomeneală! Va sta la Begonia Cottage. Apropo, îţi mulţumesc că ai plătit chiria.

- Ai vorbit cu doamna Fox?

- Ne-a vizitat de câteva ori la spital. E o comoară la casa omului!

în următoarele zile, Thomas îi mai telefonă de câteva ori. Trecuseră exact patru săptămâni de la întoarcerea ei la Londra, când Eden înţelese, auzin- du-i emoţia din glas, că se întâmplase ceva foarte important.

- Te lasă să pleci? întrebă ea.

- Marţea viitoare, spuse surescitat Thomas. Dar mult mai importantă va fi ziua de joi.

- De ce, ce-o să se-ntâmple joi?

- Joi e ziua când Camilla şi cu mine ne vom căsători!

- Vă căsătoriţi!

Eden încă nu-şi revenise din surpriză, când Thomas îi povesti cum Camilla, profitând de faptul că era imobilizat la pat, stăruise până-l convinsese că numai un tâmpit l-ar fi făcut răspunzător de păcatele tatălui său.

- Dar ceea ce m-a impresionat, mărturisi el, a fost afirmaţia ei că, dacă eu accept să-mi distrug viaţa şi fericirea pentru un om pe care nici măcar nu mi-l mai amintesc, găsesc oare că e drept ca tot din vina lui să fie distruse viaţa şi fericirea ei? Oare tatăl meu nu a făcut destule fapte rele, fără să le mai înmulţesc şi eu?

Zâmbind, Eden îi răspunse:

- Camilla n-a făcut decât să spună adevărul, dar mă bucur că ţi-a adus şi ţie mintea la cap.

- Şi eu, acum, dacă stau să mă gândesc.

După glasul lui, Eden ştiu că zâmbea cu gura până la urechi. Dar propriul ei surâs se şterse în momentul când Thomas o întrebă:

- Vii şi tu la nuntă, nu-i aşa, Eden? Ne căsătorim abia la ora douăsprezece şi

jumătate, aşa că poţi pleca din Londra de dimineaţă, ca să nu pierzi încă o zi.

- Am să... ăă... bine, cred că aşa voi face, răspunse ea încet, sfâşiată îngrozitor între dorinţa de a participa la nunta fratelui ei şi cea de a se afla la un milion de mile distanţă, în caz că era şi Sterne acolo. Sterne... începu, apoi trebui să tuşească, pentru a-şi drege vocea dintr-o dată gâtuită.

Dar nu reuşi să articuleze cuvintele pe care le avea în minte - „...vine şi el?“, aşa că în schimb întrebă:

- Tutorele Camillei... va fi... ăă... şi-a dat consimţământul... desigur?

- Camilla nu mai are nevoie de consimţământul nimănui, replică Thomas. A împlinit optsprezece ani.

După convorbire, Eden se prăbuşi într-un fotoliu. Era în culmea fericirii că Thomas şi Camilla se căsătoreau, dar gândul la Sterne începuse s-o frământe din nou.

Când opri maşina lângă Begonia Cottage, Eden ajunsese să-şi dea seama că nimic din toate frământările ei nu mai avea importanţă. Nu conta dacă Thomas şi Sterne mai discutaseră între timp. Dacă Sterne aflase că

ea avea două nume de familie, dintre care primul era Glendening. Dacă numele de Glendening-Smith însemna ceva pentru el, ca om de afaceri. Nu conta decât că îl iubea - dar, deşi o dorise şi el la un moment dat, şi fusese binevoitor cu ea de câteva ori, nu-i răspunsese cu aceeaşi dragoste.

Cu toate acestea, în momentul când ciocăni la uşa casei, inima îi bătea cu putere. Nu-i văzuse nicăieri Jaguar-ul, dar asta nu însemna că Sterne nu se afla pe undeva prin apropiere.

- Eden! exclamă bucuros Thomas, deschizându-i.

în timp ce se îmbrăţişau, apăru Camilla, cuprinzân-
du-i şi ea în braţe.

- După cum arătaţi, nici nu s-ar zice că aţi trecut prin ce-aţi trecut! comentă Eden în salon, după ce avusese ocazia să-i vadă bine.

- Medicul spune că Thomas trebuie să mai fie atent un timp, răspunse Camilla pe un ton atât de protector, încât Eden zâmbi, înţelegând din nou cât de mult îl iubea.

Mai aveau o jumătate de oră până să plece la biserică, dar, deşi Eden nu credea că ar fi făcut

o gafă interesându-se dacă urma să vină şi fostul ocrotitor legal al Camillei, pur şi simplu nu se putea îndura să întrebe.
Când auzi o bătaie în uşă, inima fu cât pe ce să-i sară din piept - dar nu era decât doamna Fox. Eden se ridică să-i strângă mâna.
- Doamna Fox consideră că e mai cuviincios să mergem la biserică în maşini diferite, anunţă Thomas. Vrei să mă duci tu, Eden, în timp ce dumneaei o va aduce pe Camilla?
- Cu plăcere, se înveseli Eden, deşi îşi simţea inima căzută undeva într-un pantof. Era clar că nimeni nu-l aştepta pe Sterne.
Tocmai coborâseră din maşină, în faţa bisericii, când, parcă pentru a-i sfida toate eforturile de a-l mai izgoni, numele lui Sterne i se desprinse de la sine de pe buze.
- Sterne... începu ea.
Când Thomas o privi, fu nevoită să continue.
- Sterne Parnell...
Dar tot nu putu întreba dacă avea să vină şi el.
- ĂĂ... i-ai spus despre moştenire?
Răspunsul confirmă un lucru pe care Eden îl ştia deja - că lui Thomas puţin îi păsa de bani.

- Nici Camillei nu mi-a venit ideea să-i spun

- până ieri.

- Visătorule! îl tachina Eden.

Scurt timp, pe parcursul ceremoniei, Eden reuşi să nu se mai gândească la Sterne. Camilla arăta fermecător în rochia albă anume cumpărată, iar când ea şi Thomas îşi depuseră jurămintele, Eden abia îşi putu stăpâni o lacrimă. După ceremonie, ea şi doamna Fox se prezentară ca martore. Printre felicitări, porniră spre un hotel recomandat de doamna Fox, pentru masa de nuntă. Atmosfera fu plăcută dar, spre sfârşit, lui Eden i se păru că fratele ei vitreg era cam încordat. Amintindu-şi avertismentul Camillei ca Thomas să se menajeze, Eden refuză să mai întârzie la cafea.

- Aş vrea să pornesc înainte de a se întuneca, se scuză ea, deşi afară continua să strălucească soarele.

- Nici mie nu-mi place să conduc pe întuneric, comentă doamna Fox, adăugând cu un zâmbet vesel: dacă nu vă mai întoarceţi acasă, îi duc eu pe domnul şi doamna Morissey.

Toţi râseră când Camilla îşi dădu seama că ea era respectiva doamnă Morissey, iar Eden le spuse că prefera să pornească imediat.

- Te sun peste-o săptămână, îi promise

Thomas, în timp ce-şi luau rămas-bun.

-Ai grijă să te faci bine mai repede, i-o întoarse Eden.

Când plecă, tot cheful de petrecere îi pierise. Sterne, o, Sterne, se tânguia ea. Dorise atât de mult să-l vadă, dar el nu venise.

Numai la Sterne îi stătea gândul, când îşi dădu seama dintr-o dată că o luase pe alt drum şi se afla chiar lângă colina unde o însoţise el.

Dornică să-şi regăsească liniştea, să se împace cu sine, Eden se simţea mai atrasă de acea colină ca oricând. Soarele încă nu apusese când parcă maşina. Aruncându-şi bereta elegantă, coborî, îşi luă haina pe ea şi observă că majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele, iar pământul era umed, nepotrivit pentru pantofii ei. Chemarea colinei, însă, părea irezistibilă.

Tocmai îşi amintea cum îşi susţinuseră privirile când se aşezaseră amândoi pe acea bancă, şi cum declarase Sterne „Viaţa... e plină de surprize“, când se opri în loc. Căci, între copacii din dreapta se mişcase ceva.

Spre deplina ei uluire, peste câteva momente apăru un bărbat înalt şi brunet.

Fără a-i veni să-şi creadă ochilor, Eden rămase ca trăsnită până când bărbatul o zări şi, la fel ca ea, împietri.

Capitolul 9

Ajunseră la bancă în acelaşi timp.

Se opriră cam la doi metri distanţă unul de altul, dar erau destul de aproape pentru ca Eden să-i vadă expresia gravă şi să înţeleagă că nu se încălzise deloc faţă de ea, după ultima lor confruntare.

Inima îi bătea dureros în piept, pe când încerca să-i susţină privirea cu aceeaşi răceală. Tare ar mai fi vrut să se întoarcă la maşină şi să fugă, dar era prea târziu. Sterne nu părea dornic să-i vorbească, mulţumindu-se doar să stea privind-o, în aşteptare. Putea fi simpla lui politeţe, dar Eden ştia că nu era numai atât şi din nou simţi un familiar val de adrenalină - care se remarcase prin absenţă, de ultima oară când îl văzuse pe Sterne.

- N-ai ajuns? întrebă ea repezit, pe un ton mai mult acuzator decât întrebător.

- Unde să ajung? întrebă tărăgănat Sterne, sporindu-i şi mai mult iritarea.

- La nuntă! Azi s-au căsătorit Camilla şi Thomas! izbucni Eden, înainte de a-şi aminti că era posibil ca Sterne să nu fi ştiut.

- Deci, ai venit ca să te umfli în pene! o acuză el tăios.

- Ba n-am venit deloc să mă umflu în pene!

- Atunci, ce cauţi aici?

Dintr-o dată, în mintea lui Eden se căscă un gol imens.

- Am... începu ea.

Dar nici o urmă de adevăr sau minciună nu-i venea în cap, ca să continue.

- Am... repetă.

Şi deodată, creierul ei îşi ieşi din amorţire.

- N-am avut de unde să ştiu că veneai şi tu, nu-i aşa? se răsti ea şi, fără a-i da timp să răspundă, continuă pe un ton provocator: şi de fapt, ce faci aici?

- Am venit s-o văd pe Camilla mireasă, răspunse Sterne.

- D-dar n-ai fost acolo... la biserică! exclamă Eden, cu ochii mari.

Albastrul lor strălucitor fu sfredelit de ochii cenuşii ai lui Sterne.

- Ba am fost, replică el rece.

- Dar... Nu te-am... Nu te-a văzut nimeni! De ce n-ai venit să-i urezi Camillei fericire alături de Thomas?

- Şi să-i stric cheful tocmai în ziua nunţii? Crede-mă, s-a simţit mult mai bine crezând că nu eram de faţă.

- Dar te-a anunţat că urma să se mărite azi?

- Ce-ar fi să profităm de banca asta, ca să admirăm mai bine priveliştea? schimbă Sterne pe neaşteptate subiectul.

Şi, făcându-i inima iar să se dea peste cap, o luă de braţ, conducând-o spre banca uscată, cu soclu de beton.

Inima lui Eden bătea mai tare ca oricând. Işi dădea seama că, dacă nu avea grijă, urma să i-o ia imaginaţia razna. Sterne avea şi el simţ estetic, motiv pentru care venise acolo încă de prima oară. După o săptămână la birou, era firesc să profite de frumuseţea priveliştii şi posibilitatea de a sta cât mai mult la aer curat.

Deci, ştiuse despre nunta Camillei, dar nu de la ea. însemna că altcineva îl anunţase. Eden înţelese că Sterne rugase sau plătise pe

cineva să-l ţină la curent cu activităţile Camillei. Acum, însă, nu se mai putea supăra pe el. Părea s-o stăpânească o tandreţe nespusă, la gândul că Sterne făcuse atâta drum numai ca să-şi vadă pupila mireasă - dar avusese grijă să rămână nevăzut, pentru a nu-i strica ziua.

Dintr-o dată, Eden ştiu că trebuia să-i spună totul despre fratele ei vitreg. Nimic din ceea ce i-ar fi spus nu-i putea face vreun rău lui Thomas, dar dacă Sterne avea mustrări de conştiinţă că nu se achitase onorabil de îndatoririle lui, atunci trebuia să-i spună adevărul.

- Sterne! se întoarse Eden spre el, pentru a-i vedea ochii cenuşii privind-o drept în faţă. în legătură cu... începu ea dar, dându-şi seama că începuse prost, reluă, grăbită să-i spună totul dintr-o dată: n-ai motive să te temi că Thomas s-ar fi însurat cu Camilla pentru averea ei...

Când văzu expresia rece care-i apăru în ochi, şovăi.

- în ianuarie, continuă ea, hotărâtă să spună până la capăt ceea ce începuse, Thomas va împlini douăzeci şi cinci de ani. Iar atunci, va intra în posesia propriei lui

moşteniri.

Oricâtă plăcere i-ar fi făcut faptul că-l uşura pe Sterne de teama că Thomas ar fi fost un vânător de zestre se risipi când Sterne îi scăldă toate intenţiile bune într-un duş cu apă rece:

- Nu mă îndoiesc că averea lui îl aşteaptă într-un cont de bancă din Elveţia, spuse el acid. Dacă ar fi după mine, aş prefera ca fosta mea pupilă să nu se atingă de nici un ban din moştenirea lui Morissey.

Eden se ridică brusc în picioare. Era furioasă pe Sterne şi pe soarta ei nenorocită care îi silea să se despartă certaţi. Aruncând flăcări din ochi, se răsti la el:

- Dacă nu te-ai repezi aşa să tragi concluzii pripite, ai putea să mai afli şi tu câte ceva!

Sterne se ridicase şi el în picioare. Trecură câteva secunde până când o întrebă încet şi răspicat:

- Şi ce aş putea să aflu, Eden?

- A... adevărul... se bâlbâi ea cu voce gâtuită, din nou neştiind cum să continue. Ai înţeles totul pe dos...

- Nu prea văd cum, replică el, la fel de

calm. Vrei să spui că am fost dezinformat? Vrei să spui că tatăl lui Morissey nu era un escroc, aşa cum s-a dovedit cu documente? Vrei să spui că nici banii...

- Taci din gură!

Spre satisfacţia lui Eden, Sterne nu mai scoase o vorbă, arcuindu-şi doar o sprânceacă, cu ironie la adresa brutalităţii din cuvintele ei.

- Poate că n-ai înţeles pe dos chiar totul, continuă ea, ci doar... cea mai mare parte.

Sterne păru gata s-o contrazică dar, spre surprinderea ei, spuse doar atât:

- Continuă: ce anume am înţeles greşit?

Privindu-l atentă, Eden încercă să aprecieze cât de
dispus era s-o asculte până la capăt. Cumva, însă, simplul fapt de a privi chipul singurului bărbat lângă care ar fi vrut să-şi trăiască întreaga viaţă îi risipea orice agresivitate. Aşa că urmă, mai liniştită:

- Te-ai repezit la prea multe concluzii în privinţa lui Thomas şi a mea. Iar acum ai făcut-o din nou, crezând că banii pe care-i va moşteni Thomas provind de la tatăl lui.

Eden observă că de data asta reuşise să-l

surprindă, dar ochii lui Sterne rămaseră neclintiţi când se interesă:

- Moştenirea lui provine de la altă rudă?

- într-un fel, răspunse Eden. De fapt, a primit-o de la tatăl meu.

- De la tatăl tău?!

începea să se simtă mai destinsă, constatând că, deşi încă neîncrezător, Sterne părea mai dispus s-o creadă decât să-i respingă toate afirmaţiile ca pe nişte minciuni sfruntate.

- De la tatăl meu, confirmă ea. Probabil că, atunci când ai venit la apartamentul nostru, în căutarea Camillei, erai sub impresia informaţiilor pe care le primiseşi. Prin urmare, e de... ăă... înţeles, cred, că aflând că Thomas e fratele meu vitreg, ai presupus că tatăl lui mă înfiase, când în realitate...

- Când în realitate...?

Eden clătină din cap.

- în realitate s-a întâmplat tocmai invers.

Văzând că Sterne era destul de răscolit, se grăbi să continue:

- Mama lui Thomas divorţase de primul ei soţ cu câţiva ani în urmă, când a cunoscut-o tatăl meu văduv. S-au îndrăgostit şi s-au

căsătorit.
Vocea începu să-i ezite. Mai încet, adăugă:
- Amândoi au murit la începutul acestui an.
Pe chipul lui Sterne apăru o expresie de compasiune, dar rămase totuşi la subiect. Atent să nu mai poată fi acuzat că se pripea să tragă concluzii greşite, reluă mai rar:

- Deci, tatăl tău a devenit tatăl vitreg al lui Morissey şi, la moartea lui, i-a lăsat fiului său vitreg o avere. Tatăl tău era bogat?

- Da, şi da, răspunse Eden la ambele întrebări. Thomas va intra în posesia moştenirii când va împlini douăzeci şi cinci de ani. Iar tatăl meu a fost un om de afaceri plin de succes.

- Şi care e rolul lui Eden Smith în toată povestea asta?

- Eu nu am absolut nici un rol, replică ea, cât putea de calm. întâmplător, sunt sora vitregă a lui Thomas, aşa cum ţi-am spus. îl iubesc ca pe un frate adevărat şi îi doresc fericirea. Şi, adăugă ea, o idee mai sfidătoare, sunt convinsă că o va face foarte fericită şi pe Camilla!

Sterne mormăi ceva, fără însă a părea

dispus să vorbească mai mult despre fosta lui pupilă.

- Şi te numeşti... cu adevărat Smith? se interesă el, nescăpând-o din ochi.

- Da. Nu-mi place să mă laud, dar dacă vrei să ştii totul, numele meu complet este Eden Glendening- Smith.

- Glendening-Smith! exclamă Sterne. O, Doamne! gemu el. Toate insultele pe care ţi le-am aruncat, cum

că ai fi pusă pe căpătuială, nu se prea potriveau pentru o rudă a lui Vaughan Glendening-Smith, nu-i aşa?

- Cred că nu ţi se întâmplă prea des să dai cu stân- gu-n dreptu', zâmbi Eden, dar redeveni serioasă când întrebă: l-ai cunoscut pe tatăl meu?

- Of, la naiba! bombăni Sterne. Vaughan Glendening-Smith a fost tatăl tău?

Eden dădu din cap, fiind nevoită să-l aştepte până digera şi această informaţie, înainte de a-i dezvălui:

- L-am întâlnit ocazional, la diverse întruniri de afaceri. Geniul lui financiar mai este comentat şi acum în capitală. Dar nu l-am

auzit niciodată spunând că avea o fiică!

- Cred că intenţionat evita să vorbească despre familia lui. Abia recent am înţeles pe deplin de ce, mărturisi ea. E clar că ştia totul despre tatăl lui Thomas, dar nu voia ca Thomas să ajungă în situaţia de a afla de la altcineva despre activităţile infracţionale ale tatălui său.

- Fratele tău nu ştia despre cariera criminală a propriului său tată? întrebă Sterne, zguduit.

- Nu ştia nimic, până i-ai spus tu, replică Eden. Şi el credea, la fel ca mine, că tatăl lui murise la scurt timp după divorţ.

Sterne era prea năucit ca să mai vorbească. Trecu mult timp până când exclamă încet:

- O, Doamne, draga mea Eden! Cât de nedrept am fost cu tine! Cum v-am nedreptăţit, pe amândoi!

La vederea sincerităţii din ochii lui, Eden aproape că se topi, iar cuvintele „draga mea Eden“ îi trimiseră un fior prin inimă.

- N-ar fi trebuit să renunţ atât de repede la serviciile firmei de detectivi particulari,

continuă el.

- N-ar fi trebuit?

- Dacă n-o făceam, ar fi continuat cercetările şi, cu siguranţă, ar fi descoperit că peţitorul Camillei urma să moştenească în curând o sumă considerabilă

- şi cinstită. Pe când aşa, imediat ce am primit raportul despre tatăl lui Morissey, am conchis că în continuare puteam rezolva singur problema - şi-am rezolvat-o! încheie el, doborât. Amândoi au ajuns la spital.

- Amândoi au ajuns căsătoriţi - şi fericiţi! interveni repede Eden. Nu tu ai fost de vină că maşina împrumutată de Thomas era deteriorată.

Dintr-o dată, deveni conştientă că Sterne o privea ca şi cum nu s-ar fi aşteptat ca tocmai ea să-i ia apărarea.

- Şi, oricum, continuă Eden, căutând o justificare, când ai aflat toate acele lucruri despre tatăl lui Thomas, trebuia s-o protejezi pe Camilla. Probabil ne-ai crezut doi pungaşi, când ai venit şi ai văzut în ce condiţii sordide locuiam, adăugă ea, pentru a-şi întări argumentele.

- Parcă spuseseşi că aţi luat cu împrumut apartamentul, îşi aminti Sterne.

- Ne vânduserăm casa. Din cauza bronşitei cronice a mamei mele vitrege, tata hotărâse să ne mutăm în Bahamas. Tocmai plecaseră amândoi, urmând ca noi să venim peste scurt timp, când au avut un accident de maşină şi... au murit pe loc, încheie Eden, cu voce înecată.

Ochii i se înrouraseră, şi-şi privi mâinile. Deodată, apăru mâna lui Sterne, cuprinzând-o cu blândeţe pe a ei.

- Biata Eden, spuse el tandru, nici nu mă mir că ai fost cât pe ce să leşini când ţi-am spus despre accidentul fratelui tău. Probabil că ţi-am amintit pe loc de celălalt accident.

- Ei... murmură ea, străduindu-se să-şi revină, acum totul a trecut. Thomas şi cu mine ne-am dus la Londra, când în casa noastră s-au mutat noii pro-

prietari. Apoi, Thomas a întâlnit un fost coleg de şcoală, care ne-a oferit apartamentul lui în timp ce el lipsea din ţară. Nici unul dintre noi nu ştia cât de îngrozitor era, până am ajuns acolo, dar aveam pe cap alte griji decât starea apartamentului.

- încă mai cauţi o locuinţă permanentă? întrebă blând Sterne, cu o intonaţie atât de ciudată încât, ridicând privirea, Eden se pomeni având în faţă cei mai calzi ochi cenuşii din câţi văzuse vreodată.

Inima începu să-i bată necontrolat şi ştiu că nu trebuia să mai stea pe loc nici un moment. Iarăşi i-o lua imaginaţia la sănătoasa.

- Da, spuse ea scurt, trăgându-şi mâna din strân- soarea lui. Dar am părăsit apartamentul şi, întrucât hotelurile nu-mi prea plac, acum locuiesc într-o pensiune de familie mică şi plăcută, până voi găsi o locuinţă de vânzare. Ceea ce-mi aminteşte - continuă ea să improvizeze - că am de văzut o proprietate în seara asta, când cei care o vând se întorc acasă de la serviciu. La revedere, Sterne!

Ajunsese în partea cealaltă a băncii, când glasul lui o opri în loc:

- Nu...

Suna încordat, complet străin, când continuă:

- Nu... pleca!

Picioarele lui Eden părură să paralizeze, incapabile să mai facă un singur pas.

- Ti-am spus, răspunse ea cu voce sugrumată, peste umăr, că trebuie să ajung...

- încă mă mai urăşti? îi reteză Sterne încercarea de a-i spune că n-avea timp nici măcar pentru o ceaşcă de ceai.

- Dacă te urăsc?...

întrebarea era complet neaşteptată dar, lăsând la o parte faptul că, la un moment dat, îi declarase în termeni fără echivoc că îl ura, Eden înţelese perfect despre ce era vorba.

- Nu, nu te urăsc, răspunse ea şi se întoarse, numai pentru a descoperi că Sterne nu mai aşteptase continuarea. Fără ca Eden să-l audă, trecuse dintr-o dată între ea şi bancă. Mâinile i se încleştară pe braţele ei, împiedicând-o să se mai urnească din loc.

- Nu mă urăşti, repetă el încet, dar altceva simţi pentru mine, Eden?

Cuvintele lui o făcură să se înroşească până-n vârful urechilor, pătrunsă prin toată fiinţa de o fierbinţeală sufocantă.

- De ce... mă întrebi...? Tu... tu ai vreun... sen-sentiment... pentru mine? abia reuşi ea să bâiguie, cu gâtul uscat.

- Doamne, Dumnezeule, şopti tandru

Sterne, dar sunt înnebunit după tine.

- Chiar... eşti? murmură slab Eden, cu ochii mari.

- Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu întrebările, scrâşni el pe neaşteptate. Te iubesc, o, cât te mai iubesc!

Şi, înainte ca Eden să-i poată spune cât de mult îl iubea şi ea, capul i se coborî şi o sărută cu patimă.

Trecură câteva secunde până când Eden, înnebunită şi ea de dragoste, începu să-i răspundă la sărutări, convinsă în sfârşit că nu era totul doar un vis.

- Mă iubeşti şi tu? întrebă Sterne când în sfârşit o îndepărtă de el pentru a o privi în adâncul ochilor albaştri şi strălucitori.

Simţindu-şi inima prea plină ca să vorbească, Eden dădu din cap.

- De cât timp? vru el să ştie. De când...?

- Parcă spuneai să termin cu întrebările, reuşi cu greu Eden să-l tachineze, dar răspunsul nu mai avea nici o importanţă.

- Ai dreptate! murmură cu glas răguşit Sterne şi adăugă: să mergem, nu mai avem nici un moment de pierdut!

înlănţuiţi, porniră spre pâlcul de copaci de unde pornea cărarea care cobora la parcare. O dată ajunşi jos, Sterne o răsuci spre el şi o privi din nou în ochi, o clipă, înainte de a o săruta iar.

Goneau pe autostradă spre Londra, când Eden îşi aminti dintr-o dată:

- Maşina...! Am uitat complet de maşină!

în faţa lor, drumul era liber. Sterne întoarse capul s-o privească.

- Şi eu, zâmbi el. Vezi? Vezi ce efecte are dragostea?

Eden zâmbi şi ea. Nu mai avea nici o grijă, cu sufletul împăcat şi plin de minunatele năbădăi ale dragostei.

Sfârşit